

Ara Alexandru Şişmanian

Onirice 1.

Gânduri fără tavan

2022

Φ
ΦΩΣ
Σ

Copyright © 2022 A. A. Shishmanian
All rights reserved.

Coperta I:
Pictură de Victor Brauner ([Musée de l'Abbaye Sainte-Croix](#),
Sables d'Olonne, foto Dana Shishmanian, 2015)

CURRICULUM VITAE

Născut pe 26 ianuarie 1951 la București, Ara Alexandru Șișmanian urmează, după un prim an la Facultatea de limbi romanice, Secția Franceză, cursurile Facultății de limbi orientale, Secția Hindi (secundar engleză), unde îi are ca profesori de filosofie și religie indiană succesiv pe Cicerone Poghirc, Sergiu Al-George și pe d-na Usha Chaudhuri, care-i va dirija în 1974 teza de diplomă despre sacrificiul vedic („Sacrificiul vedic sau *Coincidentia oppositorum*”).

În 1975 obține, din partea unei fundații armene din Belgia, “Boghos Noubar Pacha”, o bursă în vederea aprofundării studiilor indianistice la Paris, bursă de care nu va putea beneficia, viza română fiindu-i refuzată. Publică sporadic, sub pseudonim, cronici literare în *Luceafărul* și eseuri de fenomenologie literară în *Steaua*. Frecventează *Cenacul de Luni* unde citește un grupaj de “psalmi”, constituind nucleul volumului *Menuetul menestrelului morbid*. Pe 4 martie 1977 semnează Apelul pentru respectarea Drepturilor Omului în România – lansat de scriitorul Paul Goma – alături de alți doi scriitori: Ion Negoitescu și Ion Vianu. Este, de altfel, singurul din cei circa 180 de semnatari care refuză să semneze faimoasa “abjurare” propusă de regulă de securitate, ca și orice fel de alt document, în ciuda insistențelor securistice (pentru mai multe detalii vezi mai jos nota 1).

Părăsește România în 1983, în urma multiplelor persecuții profesionale și politice între care, în 1978, o tentativă de internare “psihiatrică” pe baza decretului 12/1965, persecuții ce-l vor împinge de altfel, în 1980, la o grevă a foamei de 58 de zile (29 octombrie – 25 decembrie)¹.

---

1 În chip de autobiografie politică sub totalitarism, a se consulta interviul-confesiune publicat în iulie 2014 pe situl calameo (<https://fr.calameo.com/books/003510201e41f859f1cfa>), din care un

Se stabilește definitiv în Franța unde urmează cursuri de istoria religiilor la École Pratique des Hautes Etudes și studiază sanskrita, armeana clasică, ebraica biblică și copta, pregătind o teză de semiologie comparată a religiilor (vedism și gnosticism), reflectată deocamdată în studiile deja publicate². Devine din 1986 membru al Asociației Franceze de Studii Indiene, iar din 1988 al Asociației Francofone de Coptologie. Publică, în reviste de orientalistică și în Actele unor Conferințe internaționale de istoria religiilor, mai multe studii de specialitate.

Activitatea științifică nu-l împiedică s-o continue pe cea politică. Astfel, între 7 noiembrie și 7 decembrie 1989 întreprinde o nouă grevă a foamei determinată de gravele persecuții cărora le era victimă la acea dată scriitorul Dan Petrescu (se vorbea chiar de arestare).

După 30 de zile încetează greva foamei însă participă la “asediul” Ambasadei României din Paris, acțiune ce se va încheia prin căderea “fortăreței” și “capitularea” ambasadorului politruc în fața presiunii revoluționare a exilului românesc.

Din noiembrie 1987 pînă în ianuarie 1993 proiectează și realizează un *Triptic* de poeme: *Priviri*, *Ochiul Orb* și *Tireziada*, din care va citi și publica înainte de Revoluție la cenacluri și în reviste din exil (*Hyperion*, *Dialog*).

După Revoluție publică poezie și articole politice în reviste din țară (*Vatra*, *Familia*, *Steaua*, *Luceafărul*, *Viața Românească*, *Ramuri*, *Contrapunct*, *Nor Ghiank* ș.a.) și din exil (*Dialog* – München, *Galateea* – Königsbrunn, *Dorul* – Danemarca, *Lumea liberă românească* – New York, *New York Magazin*, *Asymetria* – Paris).

---

fragment apăruse în revista *Ararat* nr. 23-24 din decembrie 2007, pp. 13-14, sub titlul „Un conglomerat al durerii și dezgustului”.

² Vezi mai jos bibliografia selectivă.

În 1993 izbutește realizarea unui Colocviu Internațional de Istoria Religiilor – «*Psychanodia*» – la Paris (Institut National de Langues et Civilisations Orientales – INALCO), în memoria lui Ioan Petru Culianu, asasinat de securitate. Creează în mai 2005 asociația “Les Amis de I.P. Couliano” al cărei președinte este, și publică, sub auspiciile asociației, tomul I al Actelor colocviului «*Psychanodia*», în colaborare cu soția sa Dana Șișmanian. În locul proiectatului tom II, preferă lansarea unui periodic de istoria religiilor *Les cahiers «Psychanodia»*, al cărui prim număr apare în 2011.

Între 1997 și 1999 publică la editura “Arhipelag” din Târgu Mureș cele trei volume ale *Tripticului*, a cărui versiune unificată și definitivată va vedea lumina tiparului în 2001, la editura “Cartea Românească”. Din 2003 și pînă în prezent volumele de poezie apar în ritm anual, aparținînd mai multor cicluri: “hexalogia” *Migrenelor*, din care ultima parte, a șasea, este încă în curs, avînd mai multe volume, ciclul *Absențe*, care se încheie cu al cincilea volum, în fine, ultimul ciclu, *Neștiute*, încheiat în 2018. În 2019 publică în fine, după multe ezitări, *Menuetul menestrelului morbid* (editura ΦΩΣ – Les Amis de I. P. Couliano), cu “Cîteva gînduri preliminare” ale autorului.

Începînd cu 2012, poeme traduse în franceză de soția sa, Dana Șișmanian, apar regulat în reviste francofone de poezie și pe situri literare pe Internet, ca și în antologii și volume colective publicate în Franța. De asemeni, traduceri în germană și engleză au fost publicate în reviste și antologii.

În fine, primul volum personal în traducere franceză a apărut în 2014 (*Fenêtre avec esseulement*), al doilea, în 2016 (*Le sang de la ville*); al treilea, *Les non-êtres imaginaires. Poème dramatique*, al cărui titlu evocă *Les êtres imaginaires* de Jorge Luis Borges, din care se și inspiră, și care reprezintă versiunea franceză a *Migrenelor VI*δ, a apărut în martie 2020 (toate trei, la editura L’Harmattan).

Anul 2021 se dovedește deosebit de rodnic pentru

publicațiile în franceză, de vreme ce văd lumina tiparului *Migraines*, volum tradus de Dana Shishmanian și revăzut de autor, la Échappée Belle Éditions, cu o prefață, tradusă din română, aparținând criticului Dan Cristea, și *Orphée lunaire*, conținând poeme traduse de Dana Shishmanian și de asemeni revăzute de autor, la editura L'Harmattan, cu un preambul de Dana Shishmanian.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Eseuri și studii

„Analiza literară”, în *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 3 / Mai-Juillet 2022): *Écrits critiques et politiques (1980-2022)*: online, pe situl personal, secțiunea [Publications communes](#) (articol axat pe romanul *Cel mai iubit dintre pământeni* de Marin Preda, din care un mic fragment apăruse în *Luceafărul*, XXIII/37, 13 sept. 1980, p. 3, sub titlul: „Proză și luciditate”).

„Topos și Rit în opera lui Mihail Sadoveanu”, în *Steaua*, anul 31, 1980, nr. 11, pp. 4-6.

„Ciudatele farse și zadarnicele melancolii ale diaconului Creangă”, în *Steaua*, anul 32, 1981, nr. 2, pp. 22-24.

„Metaforă culinară și spirit carnavalesc la George Călinescu”, în *Steaua*, anul 32, 1981, nr. 7, pp. 8-10.

„Pe marginea unei cărți despre George Călinescu”, în *Familia*, 33 (1997), nr. 10-11, pp. 58-64.

„Le Nombre et son Ombre. Cosmodicée et cosmogénie dans le Veda et dans la Gnose”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 16 (1985), pp. 205-235; no. 17 (1986), pp. 169-207.

„Le Nombre et son Ombre (Résumé)” (în ciuda titlului e vorba de un text independent de precedentul și redactat în engleză), în *Neoplatonism and Gnosticism*, edited by Richard T. Wallis, associate editor Jay Bregman, State University of New York, 1992, pp. 351-380.

„L’Orientalisme au Carrefour. Réflexions en marge d’une «Nouvelle politique de l’Orientalisme»”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 24 (1993), pp. 251-277.

„Sémiologie et Ontologie. Quelques observations méthodologiques à partir d’une «spectroscopie» de l’*Apocryphon de Jean*”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 25 (1994), pp. 143-167; no. 26 (1995), pp. 51-76.

„Sergiu Al-George e il suo contributo all'indianistica romena contemporanea”, în *La rinascenza orientale nel pensiero europeo. Pionieri lungo tre secoli*, ed. Grazia Marchiano, Istituti Editoriali e Poligrafici Internazionali, Pisa-Roma, 1996, pp. 201-235.

„Sergiu Al-George – l'abstracteur de la forme”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, nr. 27, 1996, pp. 207-238.

„Sergiu Al-George – deschizătorul formei”, în *Vatra*, nr. 6/1998, pp. 92-95 ; nr. 7/1998, pp. 60-64 ; nr. 8/1998, pp. 53-56 (*Semne*).

Ascension et hypostases initiatiques de l'âme. Mystique et eschatologie à travers les traditions religieuses, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2006, volum colectiv de studii reprezentînd Actele Colocviului internațional de istoria religiilor „Psychanodia”, în colaborare cu Dana Shishmanian.

În acest volum, studiul: „Dédoublement, chute et salut dans le Veda et dans la Gnose”, pp. 149-237: online pe situl personal, section [Publications communes](#).

Les cahiers «Psychanodia» (n° 1 / Mai 2011), editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), publicație periodică editată în colaborare cu Dana Shishmanian.

În acest număr, studiul: „Les sept transgressions de Ioan Petru Culianu”, pp. 9-129, precum și interviuri și discuții din sfera colocviului „Psychanodia”: online pe situl personal, section [Publications communes](#). Studiul „La huitième transgression de Ioan Petru Culianu: la transgression méthodologique” e în pregătire.

„Eminescu restituit: O "versiune integrală" a Luceafărului” (în colaborare cu Dana Șişmanian), în *Vatra*, 1-2/2018, pp. 15-22; online pe situl personal, section [Publications communes](#).

Les cahiers «Psychanodia» (n° 2 / Avril-Mai 2021): „Trei crime de stat: Mihai Eminescu, Nicolae Labiș, Marin Preda”,

online pe situl personal, section [Publications communes](#) (cu rezumate în franceză, redactate de Dana Shishmanian).

Les cahiers «Psychanodia» (n° 3 / Mai-Juillet 202e): *Écrits critiques et politiques (1980-2022)*. Anthologie de textes en roumain et en français par Ara Alexandre Shishmanian & Dana Shishmanian: en ligne sur le site personel, section [Publications communes](#).

Poezie – volume personale

În română:

Triptic 1. Priviri, editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1997.

Triptic 2. Ochiul orb, editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1998.

Triptic 3. Tireziada, editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1999.

Triptic: Priviri, Ochiul orb, Tireziada, editura Cartea Românească, București, 2001 (cu o prezentare de Dan Cristea).

Migrene I-II-III, editura Cartea Românească, București, 2003-2005. Volumul II cu o postfață de Dan Cristea, pp. 113-118; voll. I și III cu prezentări de același critic.

Migrene IV, editura Paralela 45, 2007.

Migrene V, VIa, VIδ, editura Ramuri, 2007, 2016, 2017.

Absențe I-II-III-IV, editura Ramuri, 2009-2012.

Absențe V, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2021. Cu o prezentare de Sonia Elvireanu.

Neștiute I-II-III-IV, editura Ramuri, 2012, 2014, 2015, 2018.

Neștiute V (ultimul din ciclu), editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2018 (cu un cuvânt de Dumitru Radu Popa).

Menuetul menestrelului morbid, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2019 (cu “Cîteva gânduri preliminare” ale autorului).

[Staze și enstaze](#), 2021, auto-editare online pe situl personal.

[Zdrențe I](#), 2022, auto-editare online pe situl personal.

Volumele precedente publicate în română sînt pe cale de a fi puse, rînd pe rînd, pe [situl personal](#) (deja disponibile: [Triptic](#), [Menuetul menestrelului morbid](#), [Absențe V](#)).

În franceză:

[Fenêtre avec esseulement](#), poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L’Harmattan, Paris, 2014 (collection Accent tonique).

[Le sang de la ville](#), poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L’Harmattan, Paris, 2016 (collection Accent tonique).

[Les non-êtres imaginaires](#). *Poème dramatique*, traduit par Dana et Ara Alexandre Shishmanian, éditions L’Harmattan, Paris, 2020 (collection Accent tonique). “En guise de préface” par Dana Shishmanian.

[Orphée lunaire](#), traduit par Dana Shishmanian, revu par l’auteur, L’Harmattan, 2021 (préambule de Dana Shishmanian).

[Mi-graines](#), traduit par Dana Shishmanian, revu par l’auteur, Échappée Belle édition, 2021 (préface de Dan Cristea).

Poezie – în antologii și reviste

Dieter Schlesak, *Gefährliche Serpentinaen. Rumänische Lyrik der Gegenwart*, Edition Druckhaus 1998, p. 211 (din *Priviri*).

L’éveil du myosotis, Les Éditions du Net, Paris, 2014, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 396-399.

Les poètes et le cosmique, Les Éditions du Net, Paris, 2015, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 170-171.

Les Poètes, l’Eau, et le Feu, Les Éditions du Net, Paris, 2017, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 200-201.

Anthologie de l’émerveillement, Les Éditions du Net, Paris, 2021, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, p. 116.

D'écriture en écriture, Paris, 2015, 3e tome de l'anthologie des auteurs de la Gazette de la Lucarne, pp. 375-377.

Anthologie poétique de Flammes Vives 2016, volume 1, mai 2016, pp. 135-136 ; volume 3, novembre 2016, pp. 113-115.

Apariții recente în reviste românești: *Poezia* (2/2018), *Luceafărul* (6/2018, 10/2020, 1/2022), *Discobolul* (nr 4/2018, nr 4/2020), *Vatra* (3-4/2019, 11/2020), *Bucovina literară* (1-2-3/2019, 7-8-9/2020, 7-8-9 2021), *Ararat online* (7/2020, 12/2021, 8/2022), *Leviathan* (nr. 4/2020, 4/2021, 2/2022, 3/2022), *Convorbiri literare* (nr 2/2021, nr. 2/2022), *Euphorion* (nr 3/2021), *Itaca – Dublin* (nr 4/2021, 2/2022, 3/2022).

Apariții în reviste străine, editate: *Poésie/première* (2018, 2020), *À l'index* (2017), *Intervention à Haute Voix* (2018), *Concerto pour marées et silence, revue* (2020), *Poésie/première* (n° 82, mai 2022); online: *Gazette de la Lucarne des écrivains* (2013), *Le capital des mots* (2014, 2016, 2020), *Le Temporel*, *La toile de l'Un*, *Ragazine*, *Recours au poème* (2016, 2019, 2021, 2022), *Le Pan poétique des muses* (2017), *La Levure littéraire* (2018), *Poésie pour tous* (2014, ... 2022), *Franco-polis* (2013, 2015, 2017, 2018, 2020, 2021, 2022), *Atelier* (Italie, dec. 2021).

soare despletit și negru

poate acel soare despletit și negru visat de rădăcini • acel soare pe eclipsele căruia urcam • străina noapte își risipea narcisic caii adormiți • și barca îngălbenea străveche în argilă • mesagerii lui nimeni se roteau ca niște raze absurde sub extazurile albe – imponderabili prin amprente • și buturugile îmblănite ale apelor luminau străfunduri înecate • îmbrățișări contemplative spânzurate între plutire și palat • ce-i drept, cu candelabrul mîinii mîngîiam pe sînii tăiați prostituata proletcult • ce dulce felațiune printre bulgării lupilor de lună • cînd funambulul se urca palid pe schelălăit • pe schelele fibroase ale coșmarului • unde singur la stele – prin botul meu de fiară mult deschisă • urlînd din toate porțile – în infinit ejaculam – ejaculam... •

albastrul rege / albastrul regicid

poate o piesă de șah sau un pistol de fildeș • clanță de zîmbet
pentru infern • în fine, pentru nimeni • albastrul rege tolănit în
sania cu nisipul ocular • albastrul regicid amurgind cu dinții •
cuvîntul strîmb – nu necuvînt – ci grebla știrbă a unui drum
de țară • țărâna violată din obișnuință ca un disc zgîriat •
falusul cu aripi îmbrățișîndu-și zborul fără chip • falusul
anonim cioplit de michelangelo în marmura uitării • ratat cu
premeditare pe-atîtea destrămări ce-și mai zic litere • sinucis
cu sania – da, pierdut prin culoarele fiecărui fulg • tavanul cu
călcîiul negru – și masca, ea, cu ipocrizia ei neprihănită • o
spunere – un nicăieri de sensuri jupuite • un ieri mereu mai
nici • același ins • același ins de tablă tras la țintă cu
mitraliera reziduală a gunoiului •

puzzle de sidex

astăzi am visat cum că o carte de fum îmi răsfoia somnul • un hamac de priviri și de păsări îmi purta fantoma prin pădurea cu copacii de fildeș – pe care-o traversam fulg după fulg • da, mă povestea păunul din basme cu coada presărată cu zero – fastuos precum un indescrribibil amurg • orb nul de eternă reîntoarcere • blestemat – condamnat la nemurire de umbră • eram singur în cetatea de cuburi parcurse de vene – la fereastră cu ochii • puzzle de sidex în pădurea de singur – unde prea puțini copaci mai acceptau să-și relateze metamorfozele • călăream lontanul – și chipul albăstrit de labirintul cu firele lui rare • mă aștepta balaurul dincolo de gardul înalt și alb • balaurul zorilor spre care zoream pe-o coadă de mătură perfid înflorită • eram o carte de fum – un păun fastuos cu coada bătută în nestemate de zero • un aionion măiestru cu tot atâtea aripi • un condamnat la nemurire – în fond, o umbră •

bastardul cu coarne

ne varsă aur în labirinturi și-n temple bastardul cu coarne – el, ce poartă pe veșmîntu-i extraterestru nemurirea ca pe o galaxie galbenă • eu ca ea traversez noaptea coridoarele unui ospiciu de gheață • dezamăgit de geniul premiat – ce nu-i în fond decît un animal măsurabil – cu buzunarul îmbrățișat de schelet • două popoare sînt lipsite de orice patrie și de orice patriotism • atlânții mai întîi – acești bizari meontomagicieni ce practică fără jenă meontomagia • ei trec prin mirajele lumii ca prin oglinzile unor fantome • ducîndu-se nu se știe unde – și întorcîndu-se rareori • mai apoi, lunienii – aceștia sunt fantomele incorigibile ale atlânților • cînd se decid să mai moară • și ning oriunde li se năzare – pe galaxiile îndepărtate din star wars – prin străfundurile găurilor negre • ori de-a dreptul pe big bang – cînd neantul este în pană •

calul cu ochii de zaruri

azi-zi sub copacul topit de ninsoare • am visat un cal cu ochii de zaruri • ochii i se roteau parcă aruncați de un jucător invizibil – ce câștiga priviri verzi și premii de iarbă • o sticlă ciudată îmi păștea ochiul din palmă și-mi povestea domnia de departe – vizavi de mine însumi precum o pălărie cu obrajii buhăiți • felii mi-era capul și tandru cuțit • calul cu ochii de zaruri pierdut la joc de fantasme – mă purta printr-un labirint de zăpadă • dezgustându-mă de unu – de doi – de întoarcere • “să plîngi mereu” – țipam – “sau nici – sau trup – sau nimeni • să-l plîngi pe nimeni – cu lacrima încolăcită-n șoapte – și-n ștreanguri – și-n vizuini • și-n bărci din scîndurile unor copaci topiți – cu pânze de oglinzi • da, să spargi fereastră aerul – și singur la față să-ți vîjîi solitudinea în vid • pentru a urca în '789 – o scară cu treptele de ghilotină • spre-un flaut – poate fermecat – poate absurd” •

piața fructelor interzise

plimbându-mă prin piața fructelor interzise – m-am oprit în dreptul unui coșmar plin cu reptile de mătase • “străinul sprijinit de propriul său schelet” – fascinat, îmi spuneam “nu poate părăsi apele tenebroase ale exilului • imensa piele verde cu veninuri infinite – absurda oglindă holbată de bube carnivore ca o fastuoasă junglă purulentă” • îmi pipăiam drumul cu ochii pe care-mi trăsesem mânușile unui orb • mă căutau ferestre cu viruși în priviri – ce mă umpleau de piatră • mă străduiam să descopăr un eșec capabil să-mi împlinească toate exigențele – dar n-am descoperit pînă la urmă decît o lanternă cu becul ars • plictisit, am coborît de pe cadavru ca de pe un cal evaporat de galop • era poate o bucată de somn transcrisă pe o fișie de-abis – dintr-o uitare fără imagini •

voma mov

alunecă avisul printr-o apădure – plînge vioara un întuneric
cu cerbi • încă plus încă fac doi • și albastrul absurd al
peștilor cu argintul răcit – și voma mov de lîngă amurg • sau
labirintul cu dumnezeul rătăcit – cînd rugăciunea cu mustața
patrupedă sădește-n soare păpădii de nervi • transcriu zăpada
cu cerneala labirinturilor – în calul catoptric lunian • letargic
legănat de rădăcini printre coroane de litere trădate • nulianul
cu notele de os – ținînd cu somnul capului de-un fir de-abis •
balonul cel de spirit • da, fruntea mea unde înoată gloanțe –
pe ecourile căroră dansez • pe cînd o pasăre de sînge mi se
scufundă-n voce • iar trotuarul cu silabe albe – urcă spre ochii
mei holbați • razele îmi întind scînteieri de tirbușoane – cu
care-mi caut alcoolic dopul • și pălăria-ntoarsă-n care încerc
să prind – lacrimi de corb • și zboruri de lăstun •

somnul hașurat

ne curg copiii din ochi ca niște lacrimi avortate • cu ce efort
îmi aleg fantasmele din somnul hașurat • mă-nclin pe chin de
strună vegheat de mîna mărturisită-n vis • toarsă stea în flutur
cu filele scăldate-n amintire • merg pe poteca straniului cu
cartea – însă din mine nu văd decît paginile • verdele cu oblic
îmi deschide ochiul • cercurile tăcerii mă întîmpină de parcă
argintul mi-ar suna în vine • durerea mi se scoală în picioare
pînă țip • sau pînă cînd malul îmi culege resturile eșecului
perfecționat • parc-aș strînge trupuri înecate din tot aproapele
străin • și chei pierdute din ușile amestecate de joc și timp •
oh! paginile – și frunzele – da, frazele – și ghețarii zboară în
vorbe de-odinioară • ea doarme ca o flacără mai stinsă între
două păsări • moalele-mi sărută cu adâncuri gura – pînă
dispar • cu neantul atîrnînd în jurul capului precum o
caracatiță de sfințenie neagră •

fixitatea albastrului

fixitatea albastrului nu seamănă cu rotundul ochilor ce mă împușcă • oh! nu – cu mult mai albastru-i rotundul și cu mult mai crud • soarele înoată cu mult mai bine în vid decît solzul catoptric • și-o mult mai strălucitoare oglindă e peștele pe care rochia mea de bal îl ascunde în noptieră • seva mea de femeie ascunsă pe care mi-am copt-o nemurire în flăcări de cuvinte • sumbru mă-nvălui în styx deși noaptea moartea-și poartă pîntecul transparent – văruit în alb • e o cruce în coroanele din coarnele cerbilor – pe care enigma-mi n-o poate găsi • rătăcită printre atîția copaci • e mult timp de cînd nu ne-a mai plutit nici o barcă dinspre bisericuța aceea ciudată cu pocalul în inimă • și de cînd la debarcaderul întîmplărilor noastre n-a mai acostat nici un sfînx cu chipul absurd și cu sîni reci de femeie • văd venind spre mine un orb cu gura holbată și ochelarii zîmbitori – ce-mi întinde lama unui cuțit pe care nu-l înțeleg • lama unui cuțit ca un ceas cu acele ieșite din timp •

labirintul de iarbă

îmi împing somnul printr-o rătăcire cu iarba înaltă • unde o oglindă nocturnă își coace palorile • toate avioanele dorm lînga vise scobite cu zarurile inutile • unde doar nimic cu păpădii înstelate de cum • unde doar nimeni tras de transe de neted și negru • unde doar o oglindă cu tot imaginarul pașnic în jur – o oglindă în care-l mai pot vedea numai pe gol • da, somnul acesta pierdut are nevoie de-o ancoră – are nevoie de-o ancoră ce să-i permită să se oprească – să se găsească undeva • o ancoră-n care să se vadă în fine – să-și poată contempla labirintul de iarbă • și să se poată pricepe mult mai solitar decît transparent • orb doar pentru că în afară privirea lui regresivă nu-l poate găsi • afară – printre partidele de canastă – detergenții căruntului – și lecțiile de conjugare ale iluziei și vârstei • neaua abolirii înflorindu-l cu nimic de nitescență risipită •

șamanul beat

șoapte coborâte-n salcâm din norul cu solitar la fereastră •
negru cordonul ombilical pentru cel nenăscut – călător
econom înfășat în multiple obsesii • monoschizofren în veci
monoocular el își azvârle ca pe-o sticlă spartă de lună
absurdul • paznicul bărcilor albe a văzut drumul de sete-n
care așteptarea s-a stins • a văzut vîsla înfiptă-n spatele
ruinelor – lîngă cadavrele reginelor violate • da, lîngă
albastrul păsării ce-a refuzat să vorbească • acolo se leagănă
șamanul beat într-un șanț plin cu vodcă • acolo labirintu-i
înoată peștii din vine – iar lacrimile nopții-i sunt rădăcini •
acolo întîlnim făpturi scrise inexplicabil numai cu alb • iar
cercul de apă al fîntîinii ne potolește însetarea numai cu
piatră • umbrele copacilor ne cos întunericul pe veșmînt – și
nimeni e stepă pentru infinita sa limită • unde era la-nceput
poate o gură – poate o gară – poate buzele subțiri ale unui
cuvînt • poate vîntul ce suflă de dincolo de timp – umflîndu-
mi ca pe niște pînze toate picioarele •

dincolo de bîlci

parcă o piatră – parcă o pasăre sub soarele negru – cînd îmi fumez privirile printre dureri nevisate • cînd nul cu zero în brațe mă așteaptă sub orizontul ca o gratie de cărbune • sau cînd frunzele pașilor – după atîtea toate toamne zadarnice • părăsesc absurdul pămînt pentru a intra în fine în alb • mîinile electrocutate se pierdeau ca niște pete într-o tăcere de cenușă și aur • și paloarea letală a surorii era un nume ars • oh! atîta inutilitate îmi mai rămînea de cucerit – atîtea sinucideri își mai așteptau binecuvîntarea • fulgii nici unei ierni îmi povesteau basmul unui labirint – și al unui inel inextricabil • simțeam cum crește în sângele meu o gheață de-oglină • o solitudine uscată precum rama unei ferestre • sau timpul ca o mușcătură mereu mai adîncă – da, timpul precum o mușcătură ce crește dincolo de trup • dincolo de orologiul lumii acesteia amuțite de diluvii de sînge • da, dincolo de bîlci – cu siguranță mult dincolo de bîlci •

noaptea ca un câine albastru

noaptea ca un câine albastru – și lumina risipită mereu
asemeni unui nesfârșit întuneric • pe maluri – fluturii cu
ecouri de flori parcă se roagă • copiii joacă țurca printre
sicriile albe – ei, sau fantomele lor de neon • școlile-și sapă
într-o după-amiază imobilă secundele • deși dublul meu n-a
învățat încă să citească • ore de cristal spart – cenușie-i
tăcerea surorii pierdute pe șine de niciodată • există în miezul
lunii o alta – și-un soare mai alb arde-n adânc toate negurile •
e în mine un altul decît mine mai mine – pentru care zeul și
lumea lui nu-s decît un joc de silabe • spălătorese stranii storc
clădirile muiate de ploaie – le privesc plimbîndu-mă printr-o
melancolie cu câini • un inel anonim și absent îmi
binecuvîntează viitoarea cenușă • binecuvîntează albul din
templul pe care în a treia noapte visînd am să-l ridic • sau
poate nu-i un inel – ci eu, înfășurîndu-mi pe deget ultima
lacrimă • de firul căreia trag pînă nu-mi mai rămîne decît o
fabrică de pixuri de stix •

străina voce

străina voce poartă o ramură de durere smulsă din styx •
anxietatea mă vînează cu agonii de argint • camera pe care
încă o locuiesc se umple de coșmaruri ca un pahar • trenul
noptii îmi transportă insomniile de marmură neagră – sînt un
sculptor de cearcăne • caut un întuneric locuibil – dar din
păcate nicăieri nu are destul zero • tăcerea mi s-a umplut de
copaci – iar lîngă rîu de miraje pietrele și-au acoperit
așteptarea cu uitare netedă • treptele sînt lovite de-o oprire de
gheață ori poate-am ajuns • poate protecția animalelor mi-a
demascat în fine tîmplele impoștate – și fetița cu chibrituri
mi-a cules ca pe un fruct putrezit coroana de aur ascunsă în
creier • de fapt, niciodată răul nu mi-a fost mai indiscutabil
rău – și fiecare cuvînt supus unui mai nemilos bombardament
de negații • niciodată nu m-am simțit mai handicapat de orice
șansă de transcendență • niciodată atît de ireversibil mut •

poate

un punct, poate – o insulă, poate • asediată de o flotă de bărci de hîrtie • și-apoi un alt punct – căutîndu-l pe cel dintîi noaptea – între două vise de sub oglinzile lunii • începutul era desigur un ceas foarte greu – ca un labirint cu foarte multe ferestre • labirintul plutea prin vid pînă cînd fiecă fereastră își uita numele • în mijloc – nu se știe-n mijlocul a ce – era o floare ce nu era tocmai o floare • ci amintirea unei explozii înțepenite-n demult • petalele florii nu erau poate decît numele uitate ale ferestrelor – ce încercau să se facă utile • vidul era poate celălalt – iar labirintul, primul miriapod • cînd deschideai oglinzile lunii – nu mai rămînea din tine decît un rege fără umbră • un rege care nu putea să moară – fără să fie nemuritor • un poate altul – sau un poate același • un poate azi – sau un poate mîine • un poate ceva – sau poate un poate absolut nimic • da, poate un poate... •

orașul mirajelor

m-am născut în orașul unde fiecare ieșea la plimbare când își închipuia că e mort • eveniment ce are poate loc în toate orașele lumii • de altfel, poate unii își închipuiau că sînt doar niște pensule – iar alții niște peninsule navigabile • deși n-ar fi exclus ca vreo cîțiva – mai excentrici – să se fi visat napoleon întunericul • ziua, femeile se plimbau goale ca niște gondole – însă noaptea își tăiau ochii cu lama ca să vadă două luni în loc numai de una • în ce mă privește căutam cu precădere secundele fără moment – stările incerte – inerte – cu insomnia agonică • țesăturile rigide – cumva cadaverice dintre letargie și navigația de moarte • dintre ultima respirație a zilei și ceremonia ei funerară nocturnă • barca aceea în care silabele nu-și mai recunosc cuvintele • și unde timpul pare desfigurat • și atunci... – vai, ce făceam oare atunci... •

poate că rătăciți de tristețe prin amprenta dimprejurul soarelui – de-atîta noapte și de-atîta labirint am murit deja • am murit noi – sau a murit nimeni cel cu picioarele de umbră • timpul a adormit în fărîme – iar punctele își dau reciproc lecții de solitudine • căutînd mereu cu toamna pașilor – visul altui drum • citeam atunci în zidurile-fantă clar-obscurul literelor – și-aflam că-ntoarcerea în înalt devenise imposibilă din cauza începutului • doar decolorarea înspre neant mai păstra o silabă navigabilă • urcam atunci cu toții – purtați de vreun colac de melancolie – scara de nicăieri cu treapta unică • scara dictando unde erau săpate între piatră și alb cele 613 porunci • ca niște secunde restituite plînsului nostru de întrebări • inimii noastre asfixiate precum o lacrimă neagră • pe cînd somnambunii se prăbușeau multiplicîndu-se printre hergheliile extatice • printre armăsarii homosexuali și măiestrele lesbiene • inventînd avisului noi și noi – tot mai absurde coloane •

oarbele nopții

cenușii de-atîta amorfă creștere – oarbele nopții • ce înaintează înfășurîndu-se-n drum • de altfel, tocmai de-aceea ele nu se pot întîlni niciodată – cum nu se pot întîlni două oglinzi – ori, și mai scandalos, două labirinturi • căci atunci cînd astfel de întîlniri au totuși loc – aerul devine subit incomprehensibil • șobolani verzi intră ca suflați de vînt pe fereastră – și-aleargă prin camere pînă ce adormim și-i visăm • maimuțe de ecouri trec prin pereții de spumă ai turnurilor din cetăți de coșmar • și piatra aceasta iese din mine mută și sumbră – precum un tăiș de lună adîncit în tărîm • asta se întîmplă mai ales cînd amurgul bea seara – iar dimineața insomniacă se umple de zinc și de bărci • timizi, spînzurații-și agață aripile îndoliate de zimții zorilor • iar străjerul de pe meterezul de sticlă – strigă cocori de granit și menhiri zburători • stalagmite alcoolice și monoschizofreni de cristal • da, și poduri tot mai înalte – tot mai nebulose în noapte • ca să nu se sufoce de infinit prăbușirile •

regele-lună

poate o ninsoare de cai din subteranele regelui-lună • zăpada de cai abia așternută – leneș topindu-se • sau hlamida revărsată a treptelor – ca o cascadă pe care eu cu statuile mele de gheață și umbră urcam îngrozit • cu ochi rătăciți în absurd și în cifru – cu zîmbetul perfect inutil • călător de ceară – de seară – fără dincolo – fără dincoace • părăsit de urmă și drum – deschizînd soarele ca pe o ușă • el, călătorul de ceară – călătorul de seară – așezat la masa tăiată-n felii • unde cu toată privirea acolo – alb rătăcitor fără nici o lanternă • nicăieri vizibil – întins, poate bolnav – vegheat de umbra lui în picioare • lungit alături de mort – între letargie și plută • ținînd însă în mîna un revolver ce se topește în negru • celălalt cu care nimeni începe – o femeie sau poate un fiu • celălalt ca pe un lanț pe care încă n-ai isprăvit să-l vomîți • da, de fapt celălalt – ciudat precum o groapă într-o gaură neagră • sau poate altceva – semănînd izbitor cu nimic •

silabe de lupi

un șuvoi cu silabe de lupi – când mă spînzur atîrnînd
ștreanguri nu de coroane ci de rădăcinile pădurii • sute de
ștreanguri la care deocamdată numai mă uit • cap alb de
împărat căutînd o împărăteasă cu coroana albastră • o pasăre
cu tot atîtea oglinzi – cîte pene absolut incasabile • sau un
soldat fără uniformă dînd neîntrerupt ocolul unui 8 de avise •
unui înfînit cu tot absurdul'n picioare • lontan de albastru
strigat de o nebuloasă de înger • precum o lacrimă neagră ce
mi-ar bate în piept • o clipă – cu tot timpul skiindu-i în ochi •
o clipă – ca o aripă de coloane deznodate-n pustiu • și poate
silaba – ea, înfățișarea sibilei • o junglă de litere fremătătoare
și vii în eter • dinspre toate chipurile – poate o dună – poate o
pitică albă adormită-n cuvînt • penumbră de așteptare – când
nimic nu-mi mai reține zborul înainte de vid • totul acesta
mult mai greu decît o caravană • totul acesta cu mîinile
incolore prin somn • precum o pată de lună pe fundul
oceanului • după atîta istovitor torid cenușiu •

nimeni la gumă

ne întindeam mîinile prin somn – încercînd să ne mîngîiem prin palid de lună • și broaștele sub stele sclipeau precum niște hipnotice oglinzi verzi • năvoadele de litere se plimbau prin fluviul de improbabil – printre peștii de absurd și de umbră care mă scriu • da, indiscutabil – realitatea e o numărătoare ce se fărîmă – pînă nu mai rămîne decît nimeni la gumă cu singur • atunci bătrînul culege argint din umed de plajă – și melancolic copilul își înalță turnul albastru din sfînși • asteroizi simplegadici ne lasă să trecem cu nava avisului înspre florile cosmice • luna mă lasă să cad jupuit lîngă țărături – alb aberant mult mai pur decît stelele toxice • și numărul insomniac de lîngă oglinda rănită – sângele ca zonă de trecere • între întrebare și imagine – ce fantasmă țipă muribundă • de parcă scufundîndu-se ar mai putea spera ceva în cifra muțeniei • tristețea m-a împietrit fără culoare – singur de trestii midas scufundă auru-n somn •

săgeți de nicăieri

săgeți de nicăieri rănesc lupii albi între silabă și lună • letal fără sursă cu vîrf zodiacal • sau poate pleopă înălțată peste ochiul din craniu – ca lucirea eratică de la tîmplele insomniei • ea, masca lunii încîlciată în firav de sălcii • pată neagră plîngînd printre nopțile despletite – asemeni gurii de lacrimi purtate-n absurd de încet • desigur, dimineața mîinile fură găsite pe mal sufocate – de extraterestrii de tinichea • ce păleau îndrăgostiți de nebunia prea tînără – pentru a-și mai desena moliciunea de cîntec și fum • atunci fereastra își umple singurătatea cu albastru de îngeri – precum o gaură cu adîncimea visată de țipăt • da, coboară îngălbenită de amintirea de sticlă – larva coșmarului • ca luna închegată în mlaștinile de la rădăcina exilului • sau fulgul orologiului alb – cînd labirintul de gheață mai fredonează sidefiu pentru sine – melodia de-ogîndă •

barca oranj

căruntul mă contemplă cu abrupt cum în avis mă micșorez •
de parcă morții mi-ar întinde mîna – tot mai aproape de pe
celălalt mal • înspre albastrul tărîmului vîntul îmi poartă
fantasma • nebuna moartă din casa părăsită zîmbește argint în
tihnă și flori • silabele fîntînilor cîntă prin fum – o aripă
absurdă zboară și-ascultă • pulbere de-amurg • crepusculul
coboară peste amintirea de sticlă cortinele-i galbene • barca
oranj – precum o lamă taie privirea • nimic nu se schimbă
altfel decît în mai rău • nimeni nu răspunde altceva decît nu •
nimic nu apare altfel decît la disperare cu singur • desigur,
lumina despachetează cele cîteva păpuși ale morții •
împachetează cele cîteva pacheboturi • în luntrea de frunze
plutește somn de șerpi tolăniți • contaminat de suferință e
dubiul – iar femeia necredincioasă își plimbă măștile prin
grădina supliciilor • totul a fost zis acum că totul e gâză – și
melancolia e cheie pentru ușa de sîdef a neantului – fără semn
de întrebare sau limb •

nebună apă

nebună apă sub sălcii – verde de florile uitate • nebună femeie
sub vinele frunzelor – adâncă precum o luntre de umbră •
nebună roată prin noapte – vorbind – și vorbind – și vorbind •
da, nebună mărturisire • o rază – sau poate o dîră de sânge
galben ca greața • un mal prea albastru – cu oval de sedef și
gâze moarte în cupe de nuferi • suspiciuni surpate – întoarse
spre vechi – întoarse spre mort – întoarse spre singur • și
vidul – ca un revolver mereu încărcat și mereu gol • un
adversar de zăpadă în care tragi mereu – ratîndu-l mereu –
risipindu-i în neant ratarea • nimerind poate un val – poate un
cîntec – un cîntec prin care să urci spre cer pe trepte de
naufrații • un cîntec prin care să te strîngi tot într-o suferință
de lemn • da, într-un labirint cu singurătatea fără fereastră •
unde ești singur numai cu nimeni – numai cu nimeni – numai
cu nimeni •

străina fantomă

stranie nebunie de noapte – când subitului împietrește-n palori •
când moartea e o pată absurdă unde imaginile ți se îneacă • tu
sacrificiu al lui singur din crucea de aur și beznă • și-
ampretele putrezite-n ferestre – deșirîndu-și potecile pe care
sângele își preschimbă misterul în șerpi • tu suferință – ce-mi
hărțuiești silabele ca pe un rău cu banalul îngenuncheat • ca
pe un rău de sacrificiu – cu toată holbarea înconjurată – nu se
știe de ce anume înconjurată • precum o femeie de umbră –
părăsită – nu se știe de cine anume părăsită – sau de ce •
violată în permanență de o nelămurită așteptare • o așteptare
poate pregătită doar pentru cuvintele tale • coborînd doar
pentru tine pantele vîntului albastru • și frustrarea –
disperarea furioasă ce mă turtea ca o retină roșie de lacrima
asfaltului negru • solitudinea care-mi cocea inima ca un
cuptor • sau zîmbetul precum o barcă albă în care mă urcam –
străină fantomă • da, statuile acelea de sare ce presăram întors
spre amintirea mea •

niciodată – niciunul

cobor în miraj de grădini – barcă sau zîmbet • croind cu tăișul ferestre de aur • cheie dispar în copaci – ramuri mă despart între întîmplare și zbor • și-l țin pe singur cu greața în mîna • dispariția nu comportă excepții – totul nu lasă nici un colț pentru vid • plin de nimic, deja • penumbră doar pentru amintire – nu pentru suflet • fără nici un cuvînt prin care să te poți recunoaște – fără nici o mască prin care să-ți poți spune “eu” • și totuși o șoaptă de gînd – în somnul imposibil al frunzelor • nostalgia ca o adiere inventată de lacrimile coapte din inimă • un filament de cristal își ascunde solitudinea-n lumină • și înaltul cîntă cu dincolo – imposibil – irecuperabil • dar poate-mi rămîne un gîtlej de metal pentru lămpile reci ale fricii • poate un culoar pămîntiu îmi întinde un fir absurd de umbră sălbatică • poate un șarpe de întuneric vrea să se nască din cadavru de memorie înecată • nici o altă cauză decît o moarte definitiv digerată • nici un alt cuvînt decît un styx de vid • niciodată – niciunul •

singurătatea din camera roșie

îmi privesc singurătatea din camera roșie – singurătatea-mi rătăcită ca un zeu pe asfalt • o roată de șerpi îmbrăcată în alb trece prin mine • e el netezit de lumină – înverzind aripi de șoapte ca un copac de cameră • el se așteaptă – respiră prin val nașterea unei morți somptuoase • cartea țipă din trompete de flori – din fire misterioase de noapte • nu mă-ntreba dacă dispariția mai poate să plîngă • nu întreba valea capului meu avisal înclinat • nu mai întreba smalțul de liniște – nichelatul orizont pierdut în departe • rătăcirea unui verde lobacevskian cu umărul calculabil • poate o butelie Klein aruncată din sine – poate o renunțare pierdută în iarbă • un chintal de mată demență ascuns în ospiciul cu pînze – sprijinit de tîmpla ostenită a fierului • extenuată de literele cu voci repetate • da, peninsula penumbrei în fine • și fructe de insulă culese între lacrimi și piscuri •

firul brusc

o bucată de turbure mă desfigurează cu soare • ciob de silabe
moare pe buze de frunze • nu spune altceva decît neînțelesul
– nu încerca să gîndești decît topit în incognoscibil • semn de
fum întrebă cuvintele incendiate • spumă de întunecată
memorie • camera roșie îmi toarce inima în incandescentă
turbare • dar iată – firul brusc îmi iese cu cruzime în față •
firul acela cu privirea feroce de demon spart • de jet fără
chip • axă ilizibilă a unui exil fără poli • nebunia cu camizola
albastră sugrumă în unghiuri spații de litere • acoperit de
blană tăcută coboară împădurit întunericul – precum un zeu
purpuriu de absurd • umbr-ar fi poate o poartă înspre incest –
dac-ar avea o clanță de sînge • trestia înalță spre magia de
toamnă îngropate secrete • scormonind cu degete
ectoplasmice în pămînt poți găsi – în prag de trestie – stropi
de lună neagră •

abțibild de întuneric

orb lipit ca un abțibild de întuneric – când imaginile se uzează de prea multă oglindă • și soarele rățăcit ca un melc prin labirintul amprentelor • sau luna asta extenuantă – absurd rotunjită de fereastră • luna pe care o cunosc din atâtea coșmaruri chinuitor de treze • oh! luna în care ard – unde adânc m-am jupuit • unde arde silaba ce mă va recunoaște în fine • unde arde numele pe care fluviul bătrîn l-a pierdut • unde crește floarea – singură ea, nebuna ce știe să mă sărute • ea, nebunia lontană ce singură-mi umflă pânzele cu o inspirație bizară • cine a lăsat pulberea asta irespirabilă din nul de cuvinte • cine a preschimbato fereastra în zero – și oglinda într-un infinit traversabil • și unul – clopotul – cât despre el • rugul fără pleoape – al genunchiului cu care mă rog • ea și eu – de-acum noi doi cu tot răul zilei de mîine • și cu tot zîmbetul cicatrizat al rănilor din care nu m-am trezit încă • al rănilor din care nu m-a pescuit încă cel întrebat • și capul crepuscular al uitării care nu mă mai numără • da, ea – mai ales ea – mai ales ea •

nimeni în ziduri

nimeni în ziduri – și strada blestemată de abur verde • unde e interzis să visezi • și molozul bîntuit de petale – cu amintirile lui ectoplasmice • da, culoarea jupuită a amurgului – cu demența unghiului ca un rucsac mort, purtat anevoie în spate • și bucata asta de fier care horcăie la căpățiul tîmplelor muribunde • încercînd să-și închipuie o voce încuiată adînc în memoria albă... • și-această sete de negru pe care dedublat onțînesc... • parcă un culoar mi-ar povesti o febră a inimii mele • sau poate o lacrimă pierdută cîndva – pe vremea cînd o altă clipă îmi furase tramvaiul • atîta subțiere mă scufundă – mă destramă-n hipnoticele cercuri • atîta rotund mă deschide cînd descopăr sub degete senzația cheilor uitate • demultul fermecat ferecat în fumul pădurilor – cu elfi proaspăt stinși • acolo unde poetul moare încet – dăruindu-se în chipuri de sînge peste crucea de iarbă aurie • da, acolo unde moartea culege silabe între agonii și taine de trestii •

amurgul de melci

toamnă trasă cu-amurgul de melci – și labirintul limpede și neted ca un drum de orbi • sau poate acel rotund ce-mi cumpără chipul cu întuneric • de-mi răsfoiesc cum pot obrajii printre paharele goale de pe tejghelele lustruite de lună • straniu, palid meleag ce-l pierd prin clar de vodcă • doar ospiciul cu buzunarele goale îmi mai plătea vidul cu nebuni amnistiați • sudoarea dedublată de singur îmi extrăgea demența diamantiferă din pori • eliberînd celulele nulului pentru alte silabe – infînit mai extatice • dar vai! toate rădăcinile pe care le mai puteam respira aveau coroanele strîmbe • și țestele nu mi le mai puteam pronunța – oricît m-ar fi tîrît prin argint gurile gangelui • visul îmi alerga prin oglindă • căutam ca pe-o credință pierdută – numele tău jupuit – cusut într-o lacrimă mută • sau mîna dizolvată în litere a aerului amar • o scînteie spartă de stingere – horcăind în hîrtie • sau o linie oblică mai absurdă decît răul îmbătat cu albastru • toate astea – și-ncă vreo două trei • pînă cînd centrul descoperă – frînt de subit – că nu era altceva decît o tautologie •

insuli de solitudine

amurg de melancolie violetă peste insuli de solitudine săpate-n sidex • cu inima lacrimă coaptă din care plîns – cu marea întuneric al căror pleoape închise • e o noapte vegheată de neonul întrebărilor • haos ciudat de insomnie și vis – topind în absurd labirinturi de-oglinzi rătăcite • tîlcurile tainei înoată prin lună – urcînd rechinii domol • scara albastră a vidului și somnul fărîmat și bătrîn • da, boxerul zornăie spart de lumina impronunțabilă – ca un zar cu hazardu-n dezordine • destin altădată ironic – azi doar vampir resemnat • zîmbet strîmb al unui ultim ajun premonitoriu • vai, nașterea – ce spînzurătoare inevitabilă • și piatra aceasta a uitărilor – ce cearcăn pe care trebuie să-l beau • mă sufoc de aer mucegăit și de litere – mă deschid de demon dement • îmi pierd obscurul printre stele de sticlă • și culoarele într-o împușcătură – nimeni cu resturi vagi de cenușă • insolubil curge prin negru – ciob de mut atîrnînd din silaba muribundului •

scînteie visează

scînteie visează peste oceanul de piramide de piatră • merg prin friguroasa singurătate – răsfoind parcă o stradă scîlciată – pantofi dureros de vechi • și-o pungă de plastic precum o pînză naufragiată • buzele negre ale memoriei care-și sărută crucificate iarna • ochii ca niște bile care mă caută • mă rostogolesc tăcut prin jocul privirilor • sau aștept răbdător să mi se aprindă-n piept gingiile inimii • aștept la această răscruce a sângelui vegheată de-un cap de lumină • cu retinele lipite ca niște abțibilduri de holbarea lui nimeni • nimeni cu păsările lui de fereastră – cu insularitatea lui de oglindă faustică • lăcrimînd cu șopîrlele-n cioburi • cu umbra aceea de libertate turtită – aplatizat suferindă • mă împleticesc printre aceste suflete plate ce-mi subțiază invizibilul • ies poate dintr-un somn sfișiat – mă trezesc pe bucăți dintr-un puț din care mă dezmeticesc • rup cu dinții iluzia acestor halucinații pepite • nu mai sînt decît cuburi de gheață și labirint •

țigare și coif

poate cu țigare și coif – răstălmăcit în lume din scrumul fără virgule al nașterii • fildeşul l-a spart pe nebun – când după atîta pisică s-a zămislit elefant • amnezia smulge caietele cu pagini de vînt înecat • somptuoasă-i hermina de resturi uitate • și-albastră se sufocă umbra copilului spălat prin singurătate de naștere • e ciudat acest foc de asfalt ce mi se scurge pe-obraji – incandescent și negru • cad în infern cu lacrimi damnate • pernele suferinței uriașe plutesc pe lacurile încărunțite de lună • înjunghii ecranul și mă prăbușesc nebulos și nocturn în imagine • bancherul miliardar se dezpeticește prin labirintul care parcă l-ar digera – l-ar defeca • da, poate e o lună stranie cu simultan dar non-concomitent toate fazele sale • o lună monoschizofrenă ce cîntă la naufragiu • și călugărița erotofilă cu lumînările înfipte în albul detașat al sînilor goi • și-absurd împărat ce stinge infinitul spiralelor • da, poate cu țigare și coif...

timpul fix

bizar tren de-absențe tras de agoniile unor cai albi • coama viselor – cuvintele vîntului ce să însemne • poate preeria empireului radicalizat • poate ținuturile de umbre al coșmarului • doi sfărîmat de oglinda lui zero – ca penumbra vidului indefinit • poate rănilor recurente ale absurdului – poate stigmatele unui mîntuitor ce supurînd – încet-încet se lichefiază • da, stigmatele unui mîntuitor lichid... • limfă mai mult decît sînge • flegmă de preferință – nu fiere • nevasta cu caroseria turtită de stîlp a devenit aproape înțeleaptă – își efectuează felațiunile la ore aproximativ absolut fixe • și ochii – cu cleiul holbat abia născut • cu testiculele atîrnînd ca niște lacrimi sub pleoapele sudate • da, niște ochi cu trezirea imposibilă – alunecînd mereu din întuneric, la loc în somn • toți înaintăm foarte încet – coșmar de-ncet • cu gesturile lipite de inerție • pînă și exploziile bombelor – altminteri tot mai abundente – sînt perfect lipite • ori mai degrabă înșurubate de-un timp fix – indebulonabil •

nadirul ca un faliment

nadirul ca un faliment al tuturor absurdităților memoriei •
coroana de-aur caută privirile de țepi • și moartea – această
spirală a străfundurilor – străpunge constelațiile orgasmului •
ce nume să dau acestei fântâni de taină cu apa mușcată • ce
inimi – ce testicule încercănate de insomnii mai pot să beau
din timpul cu aripile iluminate de țelul meu ascuns • totul a
fost deja aruncat înainte de deșteptarea nașterilor • poate un
lunian cu gândaci – precum o pușculiță de ghips – încearcă
să-și povestească lacrimile • subiacentele clonate ale unui
inconștient albăstrui – cu totul și cu totul de plastic • sau
fotografiile unui cosmos demult lichefiat – ninsoare-labirint
dintr-un avis de persistentă nebunie roză • și-abrupta parașută
de diamant de peste craniul ca un puț de bitum holbat • da,
craniul-ochi sondînd abis de-avis • albul spermatic spectral –
nimeni de copil vid • subit explodat – ca naufragiul ultim al
spectacolului – adînc în spectator •

corzi pentru demoni

cu nervii corzi pentru demoni – privesc pe ferestrele nopții •
tăcerea unduiește străină de-albastrul mestecat de raze de
lună • dezgrop din avis bucăți uitate dintr-un poet nebun – la
schelet de cristal cînt o unică lacrimă • insomnia îmi vinde
măști albe contra pandemiilor stîngii și vaccinurilor mutante
ale dreptei • stridiile morții scuipe perle în gura singuraticului
condamnat la libertate și exil • umbre de fum se destramă
rătăcite în labirintul fără sfîrșit al păsării • roșul își varsă
ferocitatea în marea din care se naște ca un zeu piratul cu
aripi • vidul își eliberează-n ospiciu clovnul cu nas de nebun
– înveșmîntat în somptuoasă cămașă de forță • își caută
mîinile precum niște lămpi fără chip – ochii goi asemeni unor
bile fără privire • și holbarea stacojie ca un vampir plin de
cerneală uscată • dezbrăcat de scenă nu se-ndepărtează
niciodată prea mult de anusul lui atomic • insular ca un
furuncul mereu mai copt – desigur, mereu, mereu mai copt •

capul scindat

mi-e capul scindat de migrene măiestre • mă trezesc dimineața decolorat de lumină • greșesc mereu pixul cu care intru în comă • și fericit cumpăr țigări cu o bucată de moarte • port pe cap ceva tot mai galben în somn – ceva avisal • și-mi amintesc – iar amintirile-mi curg precum un nisip cald prin tubul occiputului • am murit indiscutabil interzis – indiscutabil oniric • dar cine eram • cu cine jucam șah pe eșichierul ferestrelor lipite • vrăjesc de cutie albastră o piatră deschisă • un ochi fără fund – o sticlă plină cu priviri lichefiate • un martor pentru nimeni – de când sisif s-a sinucis • ștreang la gâtul suspinului – mușcătura cunoașterii abandonată în nod • absurd insuficient eşuat – faliment apocaliptic ratat • incomplet e drumul eșecului – prea ispitor, șarpele reușitei • cărămizile n-au alt sens decât molozul probabil • atît – nu e clădire – nu mai e decît ruină de dărîmat •

ou exilat

racii se scobesc printre litere – pînă cînd negru aud străveziul • îmi scriu la ordinatorul de înverzit marea – numele subțiat cu migrene de jad • ochiul ca un ou exilat pe-o insulă de privire eternă – vinde prin internet doar refuzuri adaptabile în funcție de intenție • poate penumbra fotografiată a lui nimeni tăiat în felii • poate pașii intransigențelor cu preț fix • aer de cuburi în subterana absurdului cu dezamăgirea căruntă • haine de gata pentru nicăieriul succesului – în chip de bonus cu un megafon gratuit • vagoanele de-așteptare ale unor trenuri silabisite – pentru călători cu ectoplasma încrustată-n ferestre • peștii-și înoată orele prin ceasuri lichide • monoschizofrenul abulic își contemplă singur și rece pătratul de sinucidere • “toți m-au trădat” lasă încă el să cadă din pușculița altminteri goală a creierului • “e curios cum solitudinea poate să semene c-un zornăit” mai adaugă tot el – încă el – încă mirat • încă – încă mirat •

din labirint

tîrăsc din labirint bucăți de întuneric – dar la lumină în mîna goală nu mai țin nimic • noaptea cu sticla subțirelui ruptă se prăbușește pe-asfalt • sângele se spală cu stele pînă cînd galaxia de abur dispăre • avioanele cad în goluri de timp • arcușul de nervi mă taie în două • partiturile negrului cad ca niște carii dentare • nimeni a fost închis într-o piatră ce solitară evadează din praștie • uneori moartea seamănă cu petalele unei păsări cu aripi ciudate • uneori barca lunecă silențioasă pe corzi descifrabile • iar un melc de argint se reflectă uriaș în oglindă • da, el e minotaurul veritabil cu gelatina timidă străpunsă cu ace de vreun infantil tezeu • și tot el – piatra ce sună rostogolindu-se pe treptele infernului • bila copilului coboară – înstrăinat orfeu – spre eurydice cea cu vagin de crini albi • seara e tot ce-a mai rămas de străbătut – pentru a acosta în navă cu simplu • la țărnul letal devastat •

cartea cu coloane

apa e o privire tăcută ce pare a asculta absența unui vis • orbul își întinde mîna de numere ca solzii dintr-un acvariu – plutind între întîmplare și somn • da, noaptea povestește traversarea irespirabilă a oglinzilor • copacii de coral pe care-i atingi cu degete de sibile prelungi – silabele cu care le mîngîi roșul straniu de respirație rămuoasă • el își aruncase în labirint ochelarii destinului – și zburînd privea • sau poate dormind – se-nchipuia un orb ce-și încarcă pistolul cu-abisuri cu repetiție • “poate-am murit” – își spuse norul scoțîndu-și pantalonii prea largi • “poate-am murit și-mi deschid acum cartea cu coloane dintre tîmple” • “cartea sau poate templul unde se ascunde-n beznă verde mangrova cu înșoptită bibliotecă” • “o răsfoiesc și pescuiesc astfel o evanescență aliterată – precum o săgeată cu țipătul de dincolo” • și astfel obiectele pierdute îmi reveneau precum priviri pierdute depuse de străin pe birou • îmi reveneau ca niște transparențe prin care puteam să mă văd • încă să mă văd dormind cu somnul în mînă • în timpul vid – da, în timpul vid •

capul de sinucis

nu înțeleg volanul acestei uri absurde a umbrelor • direcția aprinsă – această flacără dedublată care se bea între spermă și sânge • care-și bea revolverul cu invazii de negru • unghiul obtuz al unei sinucideri ratate – da, stopate exact deasupra capului • cu glonțul urcînd mai sus de cap – spre un alt cap, poate de sinucis • spre-un alt labirint de negru insuficient – de-obscur insuficient • spre-un alt labirint cu negrul ratat • spre-un alt penis plin de-o încărunțită cerneală – ros încetul cu încetul de melci • sânge inversat – tirbușonat – pînă la mereu insuficientă tăcere • pînă la mereu insuficientă ființă • mai grav – mult mai grav – pînă la mereu insuficientă neființă • pînă la crăpătura lui minus – pînă la crucificarea în plus • absurdul e oscarul unui insuficient în exces • al unui insuficient premiat – nobelizat – sirizat • al unui insuficient eventual cu rozetă • da, un coșmar ce tocmai a primit premiul nobel • pentru literatură, poate • pentru pace, poate • sau mai exact – pentru neant •

celălalt orizont

un roi de negru cu umbra sfărîmată de trotuar • și eu, absurdul, cu singurătatea lipită de copaci • o stea îmi intră ca o albină uriașă – cu acul strălucirii ei în ochi • nostalgia mă împușcă nitescentă cu bordelul fantasmelor • nu-mi mai rămîne decît o trezie de cărbune rece – o disperare îngustă de mercur • copilăria poartă o pecete pe care nici o privire n-o poate recunoaște – cioburile unui paradis spart • ea poartă în cupa de aur semnul egal ca pe-un vagin de argint – ce ni-l oferă • cîte chei îmi șoptesc adîncimea lianelor – cîte flori îmi dăruiesc febre de flăcări • da, splendorile carnivore ale visurilor – cu carnavalul lor crud • noapte de noapte întunericul meu avansează spre perdeaua de sînge • spre camera roșie unde suferința se coace precum un furuncul • și-n mine-l caut gol pe marsyas – jupuit de așteptare și lacrimi • îmi astup naufragiul cu ispita spiralelor – și-mi zîmbesc inima ca pe-o păpușă gonflabilă • hélas! ce șansă mai am să descopăr o eclipsă încă accesibilă • ce șansă să săr pe celălalt orizont •

litere de iarnă

litere de iarnă printre frunzele negre • bucăți de alb cad din soare de moarte • și dacă ne-am îmbolnăvi deodată cu toții de nemurire – o nemurire ca o insomnie invincibilă • și dacă am afla deodată că sîntem toți bolnavi de coșmar • sau că ne-am transformat subit în lupi lunieni – condamnați să alerge în eternitate pe lună • demonul se destramă încercînd să citească păduri • ascultă corzile prelungi ale nopții – masca subtilă a labirintului ce i se întipărește în gheață • intră în coliba de fum pentru a privi nebuloasele unde sfîrșitul și-nceputul visează un haos comun • amintirea strînge verde din templu – poate tîmplele unei călătorii sub povară de inimă și de stele • poate pașii unui copil ce-și urcă solzii cu beznă pe trepte • poate un unghi rănit de moarte – ori vreun poet care-și consumă tacticos biftecul de silabe • între suferința roșie de carne și friguri de oase – o ură de plastic • e matematic tot ce mai rămîne din deșeurile retratate ale sufletului •

sertare de dispariție

nimeni nu se mai recunoaște fără oglindă • nimeni nu mai știe cum arată amintirea făr' labirint • nimeni e pagina mai albă decît o fereastră prin care cu ochi orbi ne privim • resturi de unu coboară în somn scara anilor • căruntul coboară-n oglindă și se întîmpină purtînd un trenți pulbere și tutun • se întîmpină cu o pagină scrisă de picuri de ploaie • el ești tu – și tu ții în mîină o umbrelă magică • tu răsfoiești agendele timpului ca să trezești fotografiile din dormitor • într-adevăr, tu zbori prin labirintul violului cu aripile larg desfăcute • pînă cînd disperarea țipă cu vaginu-n deschis • așezat la masă, argintul mănîncă subțiindu-se – cheag de exil • întunericul ne întinde adîncuri fragile – și litere de iarnă deapănă nostalgic albastrul • sîngele nu plînge – motoarele refuză să funcționeze – și mirajul ascuns în pubele a declarat greva foamei • nimeni nu mai știe să spună altceva decît umbre • nu mai poate să respire altceva decît vid • nimic altceva decît răul foarte tăios – din ce în ce mai subțire • și el care ține între degete ca pe niște foarte perfecționate oglinzi – frunzele ofilite pînă la negru de fier obosit • frunzele ofilite mai niciodată și nicăieri decît niște sertare de dispariție •

albastru de zîmbet

toate aceste porți se strîng în jurul meu – ca niște martori ai unei locuințe absente • sînt invitat în jurul acestui copac – de ramurile căruia atîrnă toate orele pe care un străin le-ar putea dărui • celui născut prea tîrziu • căci albastru de zîmbet – m-am născut mai tîrziu decît timpul • albastru de tăcere – m-a aruncat avisul pe țărîm • lăsîndu-mi în urmă doar merindea unui eșec stacojiu • cu degete parcă trezite somnu-mi culege din spumă perle parcă de vid • număr o ninsoare căreia nu-i mai înțeleg diferența • mai ales acum – mai ales acum • cînd cu ochii ca două solitudini holbate – caut un eșec abordabil pe aceste poteci de deliruri și febre • capitalul informatic abstract îmi vinde un destin insondabil cu densitatea verzuie • nașterea e un labirint unde te pierzi între multe înecuri – pînă să fii în fine aruncat între sînge și țîpăt • începi atunci să alergi pe urmele unei uitări albe pe care n-o poți ajunge din urmă • amețit te oprești ca să numeri fulgii unde deja te-ai topit • da, pe ei – numai pe ei... •

noaptea semaforului

adormea în scoică așteptînd-o – neștiind cu ce silabe s-ontîmpine • și absurd – și orb – își bea încet cu paiul – timpul ostenit, lichefiat • culegea uneori de pe eșichierul dalelor – cioburile eprubetelor sparte • și trăgînd perdeaua de la fereastră – se lăsa privit adînc de avis • se întorcea astfel – după atîtea rătăcirii risipite – la noaptea semaforului • totul se petrecea ca și cum deodată s-ar fi trezit – din vechea lui trezire • din vechea lui epidermă de singurătate – asemeni unui marsyas metafizic • uita atunci ce-nseamnă să fii gol – sau să dorești cu tot mirajul o altă ființă • să-ți dorești cu sete imaginea – îmbrățișînd-o adînc prin oglindă • să-ți bei dublul – abolind fiecare limită • și-n cupă cu monstrul să te hrănești – devorîndu-i toți solzii • murea surîzînd sub o pecete străină – sigur că nici un uter nu-l zămislise • nu-l purtase vreodată spre imondul vreunei lumi parazite • sigur că nici o deficiență nu-și fabricase prin el compensația vreunui fiu • sigur, în fine, că totul avea să se termine – odată cu labirintul acestei zile inutile • pe care și-o aruncase pe umeri – nepăsător •

zarul de noapte

vopsec cu albastru un tub de neon cu zarul în noapte • împodobesc fantomele stelelor cu litere de iarnă • sînt singur cu nimeni într-o lume de semne – și nimeni e singur – și singur e nimeni • și unul și celălalt sînt eu • coliba de ceață însă m-așteaptă – cu infinitul și neantul în ea • și coliba îmi intră cu ceața în chip – ca doi ochi cu tot închisul holbat • și scriu în vis o carte pe care nu o înțeleg – și merg printr-un labirint unde mă uit șters de urmele pașilor • scriu mai ales o așteptare de litere – și mă așez în pete de alb pe care le-ocup cu toată ubicuitatea paginii • aruncînd anotimpurile dintr-un timp pe care-l rotunjesc cu nimicul • sau poate vorba precum o orhidee carnivoră pe care-o simt cu inima • acum, cînd crește aidoma cu o sete de aur – peste lontan avis de ciuperci regele laur • spectrul de trădare și-argint – pe-oglinzi onirice îmi schimbă sceptrul • și iar cu melancolie de febre și fibre – solitar mă cheamă vid de vioară • și iar toamna neagră a îngerilor – pînă cînd tăcerea stinge silabele • iar iarna oceanică învăluie insula • iar – și iar... – și iar... •

tăișul străin

dron călăuzitor prin nitescențele verdelui • pădure acoperită de moale de șoapte și cuțite cu tăișul străin precum o punte a reîntoarcerii – cuvinte ascuțite de despărțire • un ecou lontan al mușchiului de pe trunchiuri – pierzându-l pe pluton în nord • din ce depărtări se întoarce omul spre sălașul din sine • ce căi trebuie să ascultăm – ce drumuri să punem la încercare pentru a-i culege din mlaștini oculte imaginea tulbure • în tăcere se îngroapă secretele precum într-un sfinx îngălbenit al pământului • și literele se imprimă tomnatice pe paginile norilor • pasărea ridică prin aer oglinzi – casa ne așteaptă tăiată în două • iar luna se strecoară prin fante – mai palidă decât fantoma unui hoț • stelele împrumută lumini din tenebrele albastre • și floarea nebună – și țipătul înserării de sare • oh! infernul nu e un loc al suferinței multiple – ci un metal care foarte încet ne iradiază • un corp negru ce treptat ne confiscă amintirile • un abis camuflat • o umbră unde peninsule de fum dispărem • un vid care se bucură de un incontestabil succes •

sufletul confortabil

singur – mereu mai singur – mă îmbrac în scara de lemn pe care sînt nevoit s-o cobor • cu geam de moarte lipit de oglindă • cu insomnia de gol și de flori în grădinile de nisip și de gheață • vai! cu durerea sfișiindu-mi pînă la nebunie confortabilul suflet normal • da, cu ecoul chipului meu înspăimîntat de cuvinte • cu carapacea precum o pleoapă de groază trasă peste ochiul holbat al broaștei țestoase • sau poate cu mlaștinile acelea stranii – labirinturi chimice locuite de retine înveninate și verzi • sau lampa aprinsă între silabele fără sfîrșit ale cuvîntului ce-și întinde infinitul prin desinențe • populații de desinențe ce ne împiedică să-i isprăvim pronunțarea • el, pierdut în abisul unui ecou în plus • el, născut în loc de cordon ombilical – la gît cu un ștreang • da, precum cartea profetică a unui tarot cu spînzuratul albastru • ca un zar hăituit de cîini • oh! n-am izbutit să-mi extrag din moarte toată culoarea – iar laptele mamei mele era un lapte de doliu • traversat de lethe și styx • astfel că tot ce mi-a mai rămas de făcut a fost – să încerc să mă salvez • proiectîndu-mi încă o dată nava – spre falezele lui niciodată •

măști întîmplătoare

soldați de sticlă sau bărci de nichel pe plajă • măști întîmplătoare ale solitudinii • noaptea exportă tone de verde și-albastru • și frunze uriașe trase din vestiarele intoxicate ale mării • singurătatea aruncă în aer nisipul fantasmelor • labirintul se miră de toate aceste deșeuri parăsite ale umbrei – plutind în dezordine între lethe și styx • șerpilor cu cap de argint beau din oglinzi întunericul • ascuns în vaginul zeiței – vampirul rănit de ferestre bea sîngele-i alb • căci zeul însuși tremură cînd sinele omului se-apropie • cuțitul roșu traversează bezna de piatră a durerii • și un cristal subțire se retrage – printre boabe de spumă presărate peste raci verzi • avisul umple paharul pînă cînd un rîs nervos îl dă afară din sticlă • corzile orfœdipului cad cu fiecă pas • tăceți înstrăinate desene – țipete absurde de linii • noaptea varsă cenușă peste zăpezile onirice ale sufletului • și lampa-eu se aprinde în minele eliminat de lumină • mi-am pierdut silabele cărnii la naștere – și nu mi-a rămas decît un trup supranorexica de electricitate și sîrmă • și peninsula de penumbră – unde scînteia aleatorie a eșecului s-a rerătăcit •

celălalt

celălalt se sufocă de așteptare – celălalt care sînt de fapt eu • celălalt ca un vis cu buzunarele găurite • și secundele îmi atîrnă grele în vine – grele ca niște pietre • și privesc timpul paralizat din orologiul cu pietre – în miez cu o gaură neagră • trec atunci printre bolovanii aceia albi de sub florile mici, violete – printre bolovanii aceia din albia secată a magiei și rîului • și sînt mai cărunt – și sînt mai prag – și sînt o lacrimă care descuie o ușă • da, poate lama unui briceag în viermele unui nerv • un nerv care-mi preschimbă gura în țipăt de parcă m-ar desena • și-atîtea trupuri se sparg zilnic în pacturi însîngerate și cioburi – și-atîția copii sunt aruncați zilnic la gunoi • printre cenușile plînsului • și frunzele – tot mai străinele lacrimi ale copacilor • cînd îți plîngi cu furie ochii – iar lacrimile ard înfrunzite-n grămezi de cenușă • da, unele bucăți din minele meu sălbăticit – și cele mai stinghere fragmente de noapte • vor rămîne închise-n mușenii autiste • în veci de nepovestit – în veci de nepovestit... •

negru de veghe

negru de veghe între două lumi sparte în cioburi • stinse dincolo de bâlci sînt paginile aerului • coliba cu pereții țesuți din exil de păianjeni – și-a pierdut ieșirea între argint și fantasmă • acolo – în naufragiul celuilant tărîm se întinde-o uitare unde hazardul ne joacă pe mize străine cu zaruri • acolo trecem printr-o nebuloasă cu clanță de aur – pentru a pătrunde – hipnotizați de labirinturi de noapte – în palatul unui mîntuitor nebun • da, dincolo, închis într-un sarcofag făurit dintr-o singură clipă – mă aștept diamant departe de mine • îmi aștept acostarea fără corabie • în contratimp cu orice timp – în derivă prin nicăieri • îmi rostogolesc fețele albe – punctele negre – absurdul doliu implicit • printr-un aleatoriu fără scăpare • desigur, medici damnați mi-au căutat albastrul într-un uter cu cheie – ascuns în lumea cea mai ciudată • desigur, un ciob secret mi-a vomitat absența tencuită cu ură de mamă • și cu sîngele cel mai intim de frig și străin • zîmbetu-mi adoarme pe styx – căci pînă la urmă din viața-mi furată n-am mai recuperat decît miracolul unui neant imposibil • da, miracolul unui handicap fără soluție • visul meu absolut...

hélas!

hélas! durerea mea are atâtea fețe că nu mai termin să le rotesc – să le rostesc • nicăieri e ultimul cuvânt pe care mai pot să-l pronunț • paralizați de migrene fulgii refuză să ningă – ah! ce atroce e această grevă a ninsorilor • e ca și cum un spânzurat ar refuza să se nască – ori un embrion să viseze lungul drum al visului spre moarte • chiar dacă celălalt n-ar fi decît o ușă albă – fătul rămîne un profet • și dacă o bucată din acest refuz mi-ar ieși deodată în cale precum un lup de sticlă • el mi-ar spune atunci că e tatăl mareelor pe care le-am uitat – și mi-ar lua de mîină scheletul de cristal ce-mi adormise-n sine • scheletul de cristal care vibrează de îndată ce carnea mi se transformă-ntr-un copac de sîrmă • evident, odată privit neantul n-ar mai fi decît un lucru – un lucru fără nume • deși cît timp nu i s-a inventat o privire – nu e decît numele unei posibilități înspăimîntătoare • iată de ce preferăm să-i îngropăm în tăcere pe toți cei ce-ar putea să fie profeții avisali ai ăstui abis •

pînea tăcerii

cu degete mînjite de lună strivesc sîinii ectoplasmici ai mînăstirilor • și mă găsesc în indefinitul albastru prin care curg – și pe care-l trec plătind barcagiul numai cu bile rotunde • miracolul doarme-n adîncurile pietrei – și se topesc în lontan de deșert mirajele corturilor • da, am adormit în styxul diamantelor negre – ca un pistol plutind între tîmplele-i verzi • căușul cu zăpadă mă privește deja topit de pe cupola tuturor așteptărilor • pe mine, insularul, ce-mi plămădesc pe țărnul ultim al avisului sufletul stîngaci rotunjit • frunza mi se subțiază precum o patină de sînge pe care alunecă întunericul • beau șoapta ascunsă-n cupa plină de negru pietrificat de otravă • și mă atac – de după pragul disperării – cu un briceag de noapte și țipăt • nu-mi mai rămîne atunci decît să apuc cu anxietăți neștiute pînea tăcerii care crește-n uitare • ea, mai rotundă decît un cap rostogolit de amurg sub linia roasă de ploi a unui vechi blestem • asemeni unui neant ce mi se refuză pentru că l-am văzut cîndva – gol, într-o beznă sfîntă •

un fir de curcubeu

un fir de curcubeu crește prin mine – prin minele astral cu care plutesc • un fir de noapte mățăsoasă precum desenul unui labirint amuțit – cu inima adunată-n oglindă • și copacul cu buze albastre – care șoptește nebuloase și stele • când dinspre neant – spre neant – ne fărîmăm • când disperarea e inutilă – iar melancolia zadarnică • da, când adânc abisul își strigă treptele – și fără număr le numără • și dacă aş desena curcubeu întrerupte – aş putea oare să le traversez ca pe niște oglinzi • sau aş putea să zbor cu ferestrele stolurilor – pe aripile storurilor – prin care se întrevăd neștiutele • să mănterup de solitudini – și pașii demult stinși să mi-i ajung din urmă • cum se rostogolește noaptea când doar neantul o mai luminează • de parcă întunericul s-ar sufoca și-odată cu el toate oglinzile • sau poate de parcă mi-aș uita avisul ca pe-un pardesiu sub ploi de timp • avisul ce mi-a căzut din treaptă-n treaptă – pierdut prin culoarele incolore ale vreunui labirint • fișii de beznă din neunda inimă – când nu mi-a mai rămas nimic de sfîrșit • ori, eventual, de sfișiat •

între vînt și neant

frunză între vînt și neant – styx întocmit cu-obil de lămpi absurde • tatăl lui nimeni i-oglinďă – de nu cumva mama l-a născut cu trudă din huliganic ciob • atunci sau acum cînd nimeni se pierduse între ou și lumină – țeșînd cu buzele un murmur de fire • acum sau atunci – cînd sîinii farurilor azvîrleau jeturi orbitoare de lapte • și ceasurile-și țîpau strălucirea prin trupul lui negru de timp și de sîrmă • de la un nor la celălalt – mecanismul sferei cu ochi se rostogolește-n răni de silabe • precum un frunziș de amprente aruncă peste apele întîmplării hașurile unei posibile înserări • desigur, prin chiar imposibila lui naștere – lui nimeni îi fusese interzis orice drept la cadavru – ori la albastru de moarte • ca orice mîntuitor veritabil – nu-i putuse avea de apostoli decît pe cei treisprezece frați ai lui nenăscuți morți • pe trotuar de argint – înaintau prin corabia de nebunie a străzii natale numai cei amuțiți • privesc oglinda fără a mă privi și simt că-i lipsește șarpele • deși aud uneori subteranele șoptindu-și chemarea din cer •

izvorul ciudat

și iarăși, un izvor ciudat – foarte albastru – și-a înălțat catifeaua din mine • preschimbându-mi trupul într-o poiană de aur • o poiană strălucind în obscur cu șapte de iarbă • labirintul își întorcea atunci argintul într-o potecă de melci • și barca de flori și de sîrmă pe lacul din inimă • am răsfoind avisînd inelul decembrie – precum o carte cu pagini întîmplute de drumuri • de drumuri – de porturi – și de corăbii demult scufundate... • da, merg astăzi pe vid ca celălalt vreodată pe apă – și semăn fulgi de zăpadă ca să-mi crească sub degete labirint • respir cenușiu de oglinzi ca să culeg miezuri de noapte și țipăt nebun de mandragoră • sforile lumii mi-au lăcrimat în palme rădăcini de păduri • și un mort cu pletele azvîrlite printre demente albastre – mi-a vorbit de spumă înmugurită și de scoici mîngîiate de ploaie • privirea țîșnește prin solitar de fereastră – și-n cascadă cade galopul peste sternul sfărmat • manechinul poetului veghează agonia silabelor – pe cînd cântul se dizolvă încet în lumină •

gara exilului

oh! tu femeie cu chipul albastru – cu ce otravă mă prigonești •
pot oare demonii să fie preschimbați în silabe • un punct
adânc e gara exilului – unde alfabetul zămislește trenuri de
destrămare • motoarele avisului – ecourile stingerii – și voi
apeluri dezagregate • pînă unde oare se poate descompune un
sfârșit – pînă unde se poate destrăma, solitară, o agonie •
cobor spre aur străin îmbrățișat de desigurile nervoase ale
beznelor • pe maidanele ninse de zdrențele viselor – segmente
sălbatică de pedofilie • înălțîndu-mi mîna prin ploile unui
vagin misterios – am cules întunecat rod de clipe • negrăit mi-
ai ieșit în întîmpinare tu, prag – și tăcut m-am urcat barcă în
tine • și fără vîsle mi-am lăsat să cadă lacrimile-n styx • și
pleoapele lui se încrețiră grele – pleoapele lui sub care
nepriviri se coceau • ciudate – netede amnezii de-amintiri •
fantasme întîmplăte în oglinzile negre • chitara de sînge curge
în rîuri de muzică • și păsările-n zbor de cerneală – precum
niște semnături ale cerului • smulg de pe mine bucăți informe
de carne neagră – ca un avis preverbal, de dinaintea
silabelor • adormim într-un labirint de zăpadă – sub albul
căruiă ne metamorfozăm •

toamnele pașilor

secundele-mi decolorează toamnele pașilor – ce mi se ofilesc pe trotuar • ploile-mi dizolvă singurătatea din vise – pînă cînd din noapte nu mai rămîne decît o insuportabilă insomnie • sinonimul tern al fisiunii eternității la rece • port în ochi în loc de privire o piatră de încetinit lumea • un meteorit albastru în care razele lunii înfig cuiele unui frig avisal • ridic gînditor de pe jos niște ochelari ciudați cu lentilele din gheață de styx • deși ezit dacă să-i mai pun și pe ei sau nu peste ceilalți • sub cerul îngust se topesc pe sforile străzilor corăbii de fum • și-un zîmbet absurd îmi taie lacrimile în felii de infern • de pe masă se uită la mine – și poate mă uită – inima ca un pahar negru • marea muribunzilor invadează cu catifea – argint de plajă • preschimbîndu-mi zborul în vecii de tunel • nimeni îmi întinde prin fereastra deschisă – turbure verde de mare • șoaptele scobesc în mine pădurile golului – unde poți întîlni orice cioburile minții tale sparte închipuie • nici o frunză pe-asfalturile solitudinii • vid thanatic între oglinzi de sînge • rezidual lacrimile mă-ncață cu început de lună și cu sfîrșit de șarpe alb • aici, în acest labirint al constrîngerii unde acide sînt țipetele meduzelor – țipetele transparentelor în care – inevitabil – dispar •

absurdă reamintire

uitîndu-mă – mă merg printr-o absurdă reamintire • cu
palmele de apă – cu fluierul negru în mîină • jumătate noapte
– jumătate hlamidă de styx • pierdute în pădurea pubiană –
mor cearcănele precum o pîndă a golului cu straniu-n priviri •
pierdut în vid aldin de insomnii • nu țipa – pumnal rănit
aruncat cu dispreț pe masa avisului • gol ce așteaptă – rătăcit
în pădurea de ceață – se așteaptă – ne așteaptă • insular –
izolat • nimeni își taie obscurul în drumuri pe care
evanescenta-i le bea cu nepotolită sete • în drumuri
ombilicale pentru care labirintul încă nu s-a născut • nimeni
refuză pasul – și toamna mersului lui absurd • această ofilire a
neființei – ce nu se poate povesti • nimeni nu e nicăieri – și
disperat se sinucide – pentru că pentru el nicăieri este încă
undeva • nimeni ne întinde cu mîina stîngă înăuntru – și cu
mîina dreaptă se șterge din tot ce-a fost vreodată afară • un
dublu oo cu cîteva consoane – e tot ce mai poate să bea • un
dublu a cu nimic înainte și după – e tot ce mai poate să țipe •

ninsoare de negru

ninsoare de negru peste țipete înțepenite și verzi • tavanul lipsește și ferestrele rătăcesc în necromantice stoluri • alge înnegrite de-avis trag argint străin, lebădos, din adâncuri • morții și poeții fug în oglinzi – plîng opalescente perlele etilice • descompuse-s toate stările – recompuse toate așteptările cu dezgustul întors • coboară-mi-te mână în misterele avisului – povestește-mi-te avis în taină de degete • cu cîte guri vorbește profetul înveșmîntat în șerpi – și cu cîte tace • învăluită-n dansuri e sculptura mirajelor • ea mi se scufundă-n priviri cu o ciudată mătase • aruncată pe țărni plînge spuma – și evanescența ei se holbează cu mov • chip de aur pierde ghețuri, și zaruri, și vid • bizare, rădăcinile merg silabisindu-mi pașii – povestindu-mi drumul în străine gheme • călătorul mărturisește vîntului silabele ascunse ale trestiei uscate • mohorîte-s fețele apelor cînd cu paloarea destăinuie cadavrul adîncului • ușa absurdă se zbate convulsiv precum o aripă putredă • pierim ca niște clovni pentru nimic de inimă • da, pentru că tragem la țintele înțelegerii și gîndului cu săgeți mult prea scurte •

gânduri fără tavan

despărțindu-l pe acolo de clipa-n care uitat de țipete mă mărturisesc și mă pierd • sînt lunianul – lunatecul cu gânduri fără tavan – albăstrindu-mi ieșirea din cheaguri de nopți • la oglindă cu nimeni – cu singur – cu vampiru' invizibil – turmatec de vid chemînd asupra-mi avalanșe de umbre • îmi vine să recit și să strig: “ce ciudată ești tu veselie întreruptă – ludic argint tăiat de lame de lacrimi și de laser de plîns • ție pietrele-ți curg prin chipurile vidului cu april întuneric • și totul ți-e spart – și nimeni nu mai poate culege alt decît disperarea acestei sfărîmări infinite • a acestei nesfârșite pulverizări funerare” • plutesc ca o pânză printre zîmbet și nori – purtat de vîntul de aur • și scările cărunte ale pletelor le-nmoi în beznele pietrei • și chipul mi-l spăl cu apă pură de stînci • incolorul trecutului bîntuie nervii absurdului – ca pe niște străzi specializate în rătăcire • astfel devin și dispar – între miezurile saturniene ale ambițiilor – și clovnul crud al unei melancolii imposibil de-abrupte • clovnul acela cabotin și zelos... • cu întrebările înfîpte în suflet – da, cu întrebările ca niște șamani saharieni cristalizați și roșii • îmi răspund cu o bucată de nebun pierdută la poker – îmi răspund cu albul fantomatic al unui beduin • foarte mirat că lucrurile nu stau exact invers •

sisif cu repetiție

lume cu capace de schimb în funcție de revolver și de amnezie • lume de exil funambul și de divorț cenușiu ca un sisif cu repetiție • lume fără zîmbet sau cu zîmbetul asemeni unui cuțit năpădit de dezgust • un cuțit ce vomită – ce? – pe cine? • un calendar după celălalt – o oglindă după cealaltă – o fereastră... – un labirint... • în ambele sensuri de preferință • absurd legat fedeleș de gelatinele mării – sînt barca neant purtată prin nebuloasa infinită a furtunilor • privirea dospită-n implozia cameleonică a culorilor – pleoapă îngrășată de zboru-i inert • obscur spart în singur – spart în nicăieriul nici măcar insular • nici măcar craniu ori piele jupuită – neglijent aruncată pe biroul neliniștitor ca un corb al enigmei • da, craniu holbat prin care nimeni-tu ieși cu privirile strînse • crispat precum un solz sau izbit de subit ca o parașută • marsyas cu vidul încetinit – întîrziat • abis cu negrul din nou și din nou lustruit cu fiecă partidă • zarul cu puncte întimplătoare – cu nici un număr precis • sau cu pene ce suspendă hazardul • atîtea fețe – și totuși mereu schimbătoare • cu speranța orientată numai în funcție de catastrofă •

poate dedublarea

poate dedublarea e o așteptare prea îndelungată a oglinzilor •
poate dimineața-i un zar cu limita neagră ruptă • poate pe
aripă zborul mi-a pictat un portret cu agonia de purpură •
sângele de singurătate umplându-mi graal – cupa de
nemurire • poate xilofonul întrebărilor – cu sania – cântă într-
o evaporare de iarnă • și stacojiul cu trepte te povestește
inimă – te urcă pînă-n amurg străin – pe tine, plînsă, prea
plînsă literă • da, marea navighează pe roșul ei subiacent –
acum că din ea n-a mai rămas decît o întindere melancolică
de pietre albastre • da, culoarea-și sporește labirintul coborînd
și-avisînd • coborînd și pierzîndu-te undeva între sufocare și
gumă • oh! cît abis poate oare încape între umbre și nopțile
lustruite – cîte chemări în palida unduire abia șoptită apelor •
cîtă invizibilă lacrimă plutește între pleoapa fildeșie a frunții
și-avisul mereu suspendat • totul e spart și din aripile tale
străine – din zborurile tale n-au mai rămas decît melancolii și
cioburi • decît exoduri recurente și bombe cu fosfor – cu
strălucirea încrustată în aer și-n suferința rămasă în urmă •

zeul în paragină

lunianul devoră așteptări de argint • citesc sub căruntul imens un somn tot mai negru • și lapte de niciodată mi-e cântecul • răsfoiesc paginile vechi ale zeului în paragină – deschid copertile naufragiului părăsit • lacrimile tremură la fereastră cu singur – la oglindă cu nimeni • copilul moare fantomă pe depărtările verzi • cu sângele mușcat pân' la pasăre • raza lunii îmi pătrunde în vine – ea ce nu e decît întrebare și reîntoarcere • melusina blondă se topește în poiana de aur chemîndu-mă – ajuns acolo nu mai găsesc decît o oglindă ciudată • o claritate oarbă unde nimic nu se poate vreodat' reflecta • buze de apă sărată sărută albastru piatra și ghizdul • iau în căușul palmelor tăcere lichidă • mama m-a încuiat într-o gaură neagră unde nu mai găsesc decît insolitul și vidul • o gaură neagră ce parc-ar fi ea • tot ce mai curge din fereastra rănită e un sânge de plumb • poarta e pentru mine o speranță imposibilă • cuțitul, o cheie pe care n-o pot găsi • la ce bun să pleci undeva dacă nu poți răspunde la întrebarea simplă – de ce? • caut pe apele iritate de nervi o plută de lepră • caut în letalul argint o înspumată epilepsie-holeră • caut o halcă de prețios souvenir pe care-o cumpărasem cîndva la intrarea castelului peleş • e mai nostalgic eșecul tîrziu • handicapul lui nimeni mai darnic •

față-n față

tant de gens m'ont dit que j'étais fou – que j'ai dû me résigner à apprendre à chanter • liniște unduind în frînturi de fantomă • și nimeni – subțire și singur – cu privirile înfipte ca niște cuie în alb • față-n față cu cel fără față • văzut ca o surpriză dintr-o gaură neagră – dintr-o cortină roșie trasă peste niciun spectacol • întinsul mării de piatră albastră – peste care plutește o parașută indecisă • și pasărea – străină creangă migratoare peste un zid fără limite • peste care cărunta-mi trecere nu poate vedea • labirinturi abrupte din toamnele cosmice și frunza precum o spadă ciudată prin galbenul timp • un pește poate fără otravă – cu tăcerea impronunțabilă • căci peștele e dintotdeauna un mort ocult • noaptea e o apă de stîncă ce-mi curge numai în vine precum un sînge divin • și cuțitul acesta pe care-l beau și-l rebeau • mama pe care am părăsit-o neagră în stradă cînd creanga de aur mi-a spus că trebuie să zbor • cînd straniu înger mi-era rîul acesta avisal • copil, lîngă cișmeaua din curte reflectam la absurdul cuvintelor • da, trăgeam cu pistolul în ceață și-i încetineam glonțul ca să-l pot mai bine privi • sau m'agățam de gratiile unei închisori invizibile • sau amintirea împușcată-n deșert lîngă cadavrul vreunui absurd animal • și poteca pe care un ucigaș o derulează spre mine – spre inima aceea bizară pe care-o port ne bună pe umeri • oh! poate în fine am să mă dărîm – și-am să mă reconstruiesc în trei zile • poate în fine am să beau vinul magic ce mi s-a scurs – revelație de sînge – din trup • poate în fine am să alerg – fără hipnoză – pe neînceptele ape • eu, impostorul himerelor – da, poate, în fine... •

șuia biserică albastră

singuratec mă scurg • apa mă deasuprește cărunță – plutește
barcă cenușie-n abis • mor mereu în șuia biserică albastră – ce
mă veghează cu styxul ultimei rugăciuni • sînt malul
secretelor străine ce-mi cresc din trup – însămințate de-o
șoaptă • și ochiul acela ce mă fixează cu acele entomologice
ale privirilor – precum regele gândacilor căruia-i răspund cu
găvanu-mi golit • paginile verzi aruncă pe podea labirinturi
de umbre – ilizibile ca niște seifuri indescifrabile • moartea
m-a invitat 'n oglinzi – la un bal unde asasinatul rotativ se
repetă • ah! profit fără scrupule – beau ca la nuntă efectul de
seră cu cana – și mă-mbuib înfulecînd cu lingură absurdă
detestabil caviar de melancolie • ... da, priveam ciudatul
spectacol – fără să-nțeleg de ce nuntașii îmi păreau niște
fantomе din care au căzut toate mitralierele • de ce epiderma
aceea albă și epiderma aceea neagră se luptau cu atîta
îndîrjire de la începuturile lumii • închizîndu-mă în cameleon
de sîdef cu somnul de scoică • și iată din nou copacul – la
fereastră cu sumbru – storcîndu-mi-se-n gură ca fagurele unui
zbor de-ntuneric • desigur, floarea străină și fluture îmi
povestește puful ei roșu și risipit • sau sclipetul metalic al
pletelor uitate pe aerodromul din varșovia • unde cioburile
memoriei m-au părăsit • unde peretele fără ușă se scindează
în două – ca un monoschizofren cu naufragiul avial înverzit •

cavernă de nimeni

poate că sufăr de prea multă singurătate – singurătatea e mereu la prezent • poate c-am suferit de prea multă tăcere – tăcerea e mereu la trecut • poate c-am putrezit de prea multe gratii – mai ales invizibile • căci gratiile sînt din toate timpurile și de peste tot • sau poate că din coșmarul ăsta n-aș fi putut să mă trezesc decît cavernă de nimeni – n-aș fi putut găsi vreo altă cheie pentru altcineva • la porțile de fum ale inimii bat numai eu în veșmîntu-mi de noapte • oh! fluturele absurd care-mi zburătăcește în piept – trage după el un sîngeros labirint • cînd noaptea mi se scurge sub piele – împreună cu ziua – și cu verdele acela mașină • mucegaiuri albe mă umplu cu doliu • și sub poarta de uitare albastră agonizează inomabile chei • și casa de cuburi – cu scaunele dintr-un lemn indefinit – ca niște cîini abandonați de litera A • și trompeta amară ce mi se topește stix și sânge de lacrimă-n gură • și lîna de la capătul lumii – cu aurul ei abject și acid • ceasurile îi apăreau precum niște lămpi ale timpului – pe cînd el își amintea copilăria zăpezilor – scufundarea-n ninsori și-n labirinturile fulgilor • sau sîniile farurilor cu proiecțiile lor orbitoare de lapte • ori poate toți acei prieteni sculpați în cangrenă și negru • iubitele cu abcesele sfîrcurilor descompunîndu-se-n clepsidre de clipe • țipetele de disperare insulară • și solitudinea nopții ce se joacă străină cu misterele-i magice • aștept hipnoza lichidă a pămîntului în venele sacre • și cenușa fără indicii a morții fără de umbră • sămînța din care nu poate crește decît lacrima unui nebun • și drumul acela cu reîntoarcerea spartă – în cioburile căreia încerc să mă mistui •

sfârșit sfîșiat

zîmbitoare-s pietrele din zidul ospiciului de somn singuratec • floarea-i sfârșit sfîșiat de ploaie – și grădină cu sfîncși unde poetul se plimbă înveșmîntat în rochie de aur • și-un vis cu enigme – pentru că nu se poate spune altfel iar psihanalistul sar supăra • oh! cîntă cît mai straniu de lume – sufletul meu dezacordat • cînd fulgerul e cheie iar destinul se deschide – el, poarta eternului • rouă tot mai neagră pe petale – rouă de negru-n adânc mînios de flori • cînd eu merg cu abisul imposibil în mîini – pe durerea de styx a pămîntului • febrele de foc în jeturi de degete • dantelele dansează în pulberi de argint prin vidul melancolic • chip contra chip – ochi de diamant privind prin plăsmuită carne • uneori însă sufletul plînge nu de durere ci numai de negrăită suspensie • vai, în tăcere incoloră gonim căutînd o fiară cu rana de apă • un culoar unde nimeni își smulge din trup – săgeată după săgeată – frisonul și febra • oh! am mai spus-o – stranie molimă e adevărul orb • zeul își spală mîinile și mîniile vinii – în libertatea omului și-n sîngele înșelării lui – și numește asta destin • oh! omul fără mască a fost aruncat orb de durere pe drumurile măștii • picioarele oarbe întîi – și ochii smulși cu ferocitate din pași mai apoi • trăgeți-vă ochii ca pe niște bile pe privirea impitoaiabilă • nici o silabă cînd durerea cade de pe zidul ospiciului – de pe zidul ospiciului lumii, fără sînge sau urlat în nului ultim • un glonte obscur e tot ce mai poate spera – monoschizofrenul – acest mort autist •

nebunia albastrului

pe străzi somnolează asfaltul – întunecat, solitar • spuma roșie a perdelelor mă așteaptă cu tuburile-i negre – unde sălășluiește doar nimeni • el, ciudatul – eu, ciudatul mare handicapat • mergînd, netezesc cu pașii un drum – o gheață de lacrimi • mereu mai singur și cumva mai amnezic – înaintez de parcă m-aș topi • de parc-aș îngheța în fortăreața vidă a inimii • noaptea mi-aruncă priviri negre – ca pe niște pietre cu care mă văd • poate, uneori, un strop de mirare – cît picătura de foc de pe cer – din adâncurile întunecate ale albastrului • scînteiere a spiritului crezut în senin nocturn iluzoriu • și turnul lustruit ce mă străpunge ca o cangrenă a cerului • prin el soarele va vărsa prăbușiri de-abanos • și labirinturile cu divagațiile tot mai absurde – ale neantului delirînd pe patul de moarte • și ferigile înroșind suferința de sticlă • și-absențele pe care el le aruncă la întîmplare pe pagini – înainte de a le gândi – înainte de a le fi • și năvoadele mîngîiate de stix și de peștii mătăsoși ai căderilor • da, puterea neagră sorbită-n aripi fluviale din oglinzi • sau suferința ascunsă-n vizuinile vieții la pîndă • cum pescuim – cu ce sete – tot ce ne poate dăuna – tot ce ne poate distruge • cu ce grijă capturăm în dezastru – tot ce ne poate minți • flăcările reci ale nebuniei albastrului • cum să dezvălui lent inefabilul ca pe-o de nicăieri venită scrisoare • cum să depliezi în trepte subtile o aripă pentru ca floare pe abis să plutească – și-avisului zborul poveste să-i poarte • cum să taci – cînd nu mai porți în tine decît frînturi de silabe – pe care nici moartea măcar nu le-ar putea pronunța •

sfinxul din lună

străin coboară sfinxul din lună – în argintul întrebărilor • și mușcă adânc din peștele enigmă • iarba inundă noaptea spre stele • învelit, rege aruncat în exil, cu hlamida avisului – el plînge cu lacrimi de inimi – lansînd prin văzduh de oglinzi bulgări de demență înverzită • mîna lui nimeni s-a rupt ca o ramură – și beau cu fîntîna deschisă ninsoare de clopote • bucăți violete de-amurg – unde oare se termină masca și-ncepe barca de suferință a chipului • cînd se vor istovi speranțele absurde ale celorlalți – care te săgetează precum un blestem • ții în palme țipăt mut de durere – și cauți cleștele cu care s-o smulgi • florile ard obrajii grădinii • și melancolia precum o barcă a despărțirii negre – ori sângele precum un greier uriaș • ospiciile se evaporă de pe golul endymion – iar zeul înnebunește zîmbind • cine oare desenează în străfundul oceanului portul negru al tuturor naufragiilor • tărîmul disperat de pe fundul cutiei • și scutul fereastră ce veghează înălțimea lui singur • și demențele-flori – cum sîinii lor mi se ofilesc între degete – pulberi de depărtări • poetul își culege însîngerate alienările – purtînd prin răni cuțitu-i de aur • ce mi-ești tu mîna blîndă a exilului asasinat – moale de divorț și de zîmbet • trec prin tăcere albastră toate cuvintele ca să văd de le mai pot înțelege • adun toate frînturile avisului lipsă și le torn pe pagini • deși nimeni nu vrea să-și mai aducă aminte că sfinxul în comă visa •

oul de nervi

urc insomniile ca pe niște coline de plictiseală – pierzându-mi pașii printre mastodonții albaștri • culeg din vis de nervi – îl pun ca pe-o lentilă la ochi și redescopăr hlamida de hematometri a copilului • e o grădină a morților simultane această zămislire de pete și umbre care toate mă dor • și care toate mă lasă în urmă – cu oul în care țipând am intrat • cu oul unde m-am stins și-n care suflu • fildeș de febră proiectează din frunte penele negre – de parcă o aripă uriașă mi-ar crește din creier • un frig îmi e cheie spre porțile uitate – spre clipele mutilate ce-agonizează precum răniții de pe coridoarele unui spital cecen • mă întorc desculț cu litere de toamnă prin aer • cel ce îmi seamănă s-a sfârșit în noaptea singurătății de sticlă • destinul e un escroc care ne baratinează cu necesitatea înțeleasă a fantasmelor • iau o bucată de suflet – o modelez – iată-mă cu un revolver de plastilină sufletească – dar acum, în cine să trag • și tu moarte – la ce servești – tu, care nu ești nici măcar neant • am descoperit deodată o cheie – absurdă ca tot ce vrea sau pretinde să vrea să descuie • o cheie care nu deschidea nimic • și am lăsat-o să cadă • am descoperit astfel că desfereca totuși adâncimile – căzînd prin așa-zisa realitate ca printr-un fum înecăcios • ca printr-o aberație fără obstacole – sau printr-o limită în permanență handicapată • handicapată pînă la mister • am înțeles atunci – aproape fără să vreau – că eucaristia e o singularitate explicabilă numai prin gravitație... •

noapte de sîrmă

noapte de sîrmă cu caroseriile sparte • pămîntul holbează guri pline de sânge rănit • pragul alb a emigrat la poli – odată cu stelele • pînă la moartea de-argint sfărîmăm pe rînd toate scările – și pe cioburile lor, însîngerați, coborîm • tulburate-s cerurile de săgeți sub grîurile roșii • și-nveninate-s visele palide din care pușculița somnului mă picură • copacul mi-e rece și nu mai am scoarță – eu, ce-s expulzat chiar și din solitudine • alungat pînă și din labirintul obscur al inimii – cu cristalul lacrimilor încolăcit • pietre albastre îmi înghit fiece pas – și mă nărui – naufragiez în endymion • mă-ncrustez de durere și somn în falezele orbului • și-mi beau moartea fracturată cu rîuri pustii • cu depresiuni amestecate cu-o disperare de lepră – într-o părăsire de alb • depărtări neverosimile ridică lespezi demente de pe trecuturi opace – de pe morminte absurde • de pe morminte prin care destinul însuși nu mai poate vedea • cine eram pe atunci – eu, atlantul planetelor • ce ieșeam din iluzie cu ozeneuri de-oglinzi • și mai demult – mult mai demult – în întunecimi mult mai încolăcite • cînd dormeam în magie de păsări ce-și zboară infinitul pe loc • oh! pe cînd aurul mi se vărsa în nemurire – închipuind styxul sângelui atotfăcător • nimeni culege dintre deșeuri de amintiri fărîme de nume • și chipuri – chipuri de fum... •

soarele lupilor

nins în subțirele singuratec al nopții e soarele lupilor • atîrn
spînzurat de raza străinului meu drapel • cu mâini de zăpadă
mă îngrop în frigul de amnezie al pămîntului • mă scufund în
gheața anamnezică a oglinzii • mai imobil decît albastrul de
piatră mîngîiat de pletele rîului • sub pumnii sculptați în
revoltă – rotundul magic al cerului cu trinitățile sparte •
livada cu vișini îmi navighează prin creieri precum amintirea
unui senin de demult • și caii aceia verzi ai înecașilor cu
coame de avis și de alge • vasul s-a scufundat plutind așa că
nu-mi mai rămîne decît să navighez cu naufragiul • printre
toate coamele astea în comă – al căror înger agonice sînt fără
de voie • inutilul curge mereu deși niciodată același • doar
deșeurile timpului uzat – fixate-n cuvinte • doar o disperare
încolăcită-n absurdul consolator • și memoria ca un cimitir al
lacrimilor asfixiate • și zîmbetul – stranie barcă murind • sau
ochiul – azvîrlindu-și retina precum o mască la liziera
avisului • și pereții beznei acoperiți de pădure ca de un
mucegai de jivine jilave • fruntea mea coborînd precum un
ochi întornat de uriașe lacrimi informe • un plîns sufocat din
adânc – ce ne tencuiește reveriile cu o altă noapte – jinduind
la alți zei • cu eșecul – dacă se poate – mult mai abject •

simplă trezie

cu morminte plutesc pe reveriile avisului – și-aud cu o ciudată pîine ce mi se topește ca aburul • nemîngîiată mi-e lacrima – precum un ghepard de cristal • întîmplarea îmi tîrăște sub buze fărîme din albul pierdut – și fișii din vin de crepuscul • de la mediocru culeg sfaturile neființei lui mizerabile – cioburile fricii lui prin care scrutez nevăzutele • pletele străfundurilor îmi închipuie inima ca pe un gest amnezic al apei • și templele înverzite din curcubeie și scoici îmi adaugă pași lîngă beznă și moarte • o seninătate mai limpede decît somnul cadavrelor îmi destinde buzele în barcă de zîmbet • întunericul îmi poartă în gură gustul de-absență al florilor • corbi își alunecă toamna între crengi și înnoptatul pămînt • da, căci precum frunze moarte cad privirile de pe ramurile uscate ale ochilor • și-apoi, nu e paradisul una din straniile figuri ale singurătății • ori infernul altceva decît cadranul de ceas din mijlocul labirintului • dincolo de părăsire – cădere – sau drum – stă omul săpat în mistere • oh! două forme de frig îmi îndoliază zîmbetul cenușiu • ies din gropile toamnei cu pagina albă în mîină – sol divin uitat de mesaj • tu nu trăiești printre oameni ci printre bucăți de iluzie – eclipsă de sânge • da, tu, ce-ți *gîndești* dezamăgirile – frustrările – furiile – fără să-ți pese de ele • o țesătură străină vrea să ia locul eșecului ce te-a călăuzit • să îmblînzească în tine pumnalul pe care ți l-ai făurit sfărîmîndu-te • pumnalul cu care știi fără să cauți – cum că mîine e doar utopie • niciodată, un vis – neantul însă, simplă trezie •

ca într-un fluier

suflu în noapte ca într-un fluier • merg îmbrăcat într-o toamnă de plumb • scoarța fiecărui copac mă privește – cu o singurătate pierdută în vis • bătrînul își mîna caii ca pe un pachet de cărți de joc cu figuri echivoce • ne jucam de-a fără – fără să știm pe ce • rățăceam purtați de un blestem cenușiu ca o trotinetă fără amprente • ori poate hipnotizați de-un șobolan cu ochii holbați la roșu • alergînd prin timp îmi pierdusem cadavrele de-a lungul unei șosele • ostenit de timp îmi depusesem ultima clipă în adâncurile unei iesle unde graal hărăzit m-am născut – mereu mai copil • mereu mai pur de umbră și de femeie • fărîmat de ploaie – hăituit de-un zgomot de uși trîntite • singur în mîină cu aerul pe care nu mai puteam să-l respir – mort în mîină cu zidul de care nu mai puteam să fug • cu gura plină de-o eternitate pe care n-o mai puteam bea – căci ar fi însemnat să-i mai adaug încă o clipă •

mult mai stranie

da, mai stranie – mult mai stranie decît iarna aceea a lui zero cînd neantul a-ncărunțit • ea se înălță peste fețele apelor – mai stranie decît o literă decapitată • mai stranie decît unu – mai stranie decît doi – mai stranie decît domnul oglindă la fereastră cu singur • da, ea pluti pe fețele apelor mai stranie decît o perucă • ea-mi veni în vizită de mîină cu luna • primind-o mă așezasem cu fotoliul pe lună – cîștigam miliardele la taraba ospiciilor • și sfîrșeam fraierit – trocînd un ochi de sticlă pe-o simplă planetă • ea se sinucise – ateriză cu fotoliul pe lună și se sinucise • mai stranie decît trei – mai stranie decît patru – mai stranie chiar decît cinci la fereastră cu singur • mai stranie decît un nume cu majuscula decapitată • ea descuie neantul naufragiind un inel • mai stranie decît olandezul zburător ea descuie cu un inel naufragiul furtunilor • mai stranie decît șase – mai stranie decît șapte și opt • mai stranie decît toamna lui nouă • da, mult mai stranie... •

o, lacrimă!

o, lacrimă! – poartă-mă prin toate oglinzile și prin toate labirinturile tale – ca printr-o simplă fereastră • coboară, tu, coboară de parcă treptele – inima ție ți-ar curge • strop negru – strop de suflet – mai transparent decât noaptea • liniștea păsărilor părăsite pe care-o respir • eul meu dizolvat în verdele-adânc • frunză plutitoare mi-e sângele – pe-uitare și styx • și tu, ciudato – negrăit de sfioasă – tu, smerito, fără icoane în brațe cu care să te sinucizi • dacă ești râu – n-am întâlnit din tine altceva decât răul • dacă ești greață – doar fuga-n banal și melancolia • și pasul potolit al celui alungat – toamna rece a exilului • și întunericul ce-și lustruiește vidul cu ploaie • da, îngerii duc scările apocalipsei la buze – și se destramă-n avisu' inutil • zîmbet și stea ies cu singur respirat de albastru • și pete se cern pe drumul pierdut • și un ciudat arc cu miriade de săgeți cîntătoare – arcul evanescent al poezilor • și tîmpla însetată a celui ce se desface – întoarsă precum o floare doar înspre glonț • de ce – și poate – și cum • cum se naște moartea măiastră'n abis – cum oare-și ninge ea din avis zborul albastru • cum se mîngîie focul cu pîlpîiri de aripă • cum apa întru mister se îneacă-n oglindă • un mesager mă precede – o paloare luniană fără de lună • o fisură ce nu e nici literă – nici labirint – deși mă străduiesc s-o parcurg – mă străduiesc s-o citesc • o scîrbă dezlipită și redezlipită ca o reuniune de fantome subțiate-n prieteni • și peste tot urme lăsate de absolut nimeni – peste tot lacrimi parcă uscate – neplînse de ochi • și peste tot deșeuri – pe care le-am suferit – pe care le-am fost • da, deșeuri – deșeuri în care nu izbutesc să dispar •

singur

singur – cu ochiul orb precum o țevă absurdă înfiptă în vid • singur cu nimeni – pierdut într-un labirint alb • pentru că aici basmul meu de argint se subțiază – și totul mi se sparge în suflet – pînă cînd lacrimile-mi nu mai sunt decît stoluri de cioburi • iar cînd sufletul meu se termină – cu ce lacrimi mai plîng • cu ce lacrimi mă pierd – cu ce suflet mă chem înapoi la fereastră • atunci nimeni mi-a spus – și nimeni a depus lîngă mine tăcerea • și drogat, m-a urcat ca într-o nacelă în cea mai toxică oră • astfel că plutind – murind – nu încetam să mă-ntreb • “e fluviul un arcuș – și barca tot mai evanescentă o vioară... • iar regele aproximativ în ce tristețe coboară – peste ce infern fără fund melancolic domnește” • mă depărtez de depărtare întrebînd – se depărtează de mine întrebîndu-mă • de depărtare sau poate de deportare... • “oh! parc-am plecat – parc-am ajuns în insomnia a nimic exprimabil • și pragul – și departele – și pariul pe care nu-l cîștig decît la oglindă • în dublul care mă pierde • în această lume cu care nimicul numai se mai aseamănă • această lume – acest coșmar fără nume – fără silabe • această lume pentru care n-am gura ce-ar putea pronunța – tot ce-i lipsește” •

iarnă târzie

iarnă în labirintul unde m-am rătăcit – pentru că nu mai știu să-l citesc • iarnă târzie pe pagină între unghiurile năruite ale literei • sau epistolele nopții pe care le primeam pe acest tărîm întristat – la ora subțiată a lizierelor • cînd îmi primeam ca pe un dar venit de departe – mîna tăiată-n care destin mă citeam • coboram atunci întunericul unui styx întîmplat precum o barcă a oniricului • o barcă mai sentimentală decît sângele ce-mi crescuse lemn de extaz și bătrîn • și buze demente de cîntec înzăpezite în pasăre • prea ușor – prea port pentru lacrimă ca să-mi acosteze în inimă terminatorul acela străin • da, cum bate nebunul tuturor clipelor cînd insulele sînt obsesii – și clopote misterioase pentru ocean • și fișii de alb – din șalul unei morți strălucind • sau cînd mîinile se depărtează – se apropie precum niște glasuri bătrîne – atît de bătrîne... • și neantul ca o fotografie scurtă – da, foarte scurtă... • petalele zdrobite precum îngeri puri – și palizi – și lunari – și morți – în încîntatul de diavol dumnezeu • ori el – nimicul incorigibil al pietrei – al apei de singurătate peste care plutesc • cel mai nicăieri niciodată cînd pulberea literei suflata cu vîntul cîndva – e tot ce dispărînd – am citit •

faraonul-gânganie

crivăț de spulberată strălucire • precum o amenințare nebuloasă unduie vîntul printre fantome de stele • ori somnambulul uitat la oglindă – în supermarketul cu inorogi și himere • astăzi, în ziua cenușie – în camera tapisată cu nervi – mi-a apărut faraonul tăcerii • mi se nălucise întîi o buburuză de sticlă – și mai apoi un insistent furuncul paralelipipedic ce mi parazita antebrațul • ninge prin fereastra deschisă – meditativă – o noapte subțire cu fulgi albăstirii • cînd, încetinit de transparentă – faraonul-gânganie mi se năzări deodată • stranie cutie spongioasă – care odată deschisă • se arată precum un tron din foi de tutun ce purta zbîrniind în aer – la vreo jumătate de metru deasupra mesei – un ciudat homuncul încoronat • mărturisesc – nu mai văzusem niciodată un tron cu motor • cu o găză ce părea așezată pe aripi – faraon domnind peste vid • da, un faraon domnind peste avis în cheaguri de aer • domnind peste alba lui spulberare • înălțat în sublim de cădere – înfoiat în depărtări de panteistă pandemie • asemeni unui prinț al molimei răsfoindu-și neantul • da, aidoma unui prinț de fum – contemplîndu-ne cu risipirea • osiris nirvanic al vidului întîmpinat de o lacrimă • solitar, anxios și solemn – faraonul cu mitra de litere – cu nesfârșite pagini de mâini •

parfumul lobacevskian

prea departe e patul fiecărei clipe de somnul anotimpurilor •
prea departe e părul tău înverzit de oceanul unui început de
privire • prea departe de albastrul în care – cu ochii tăi ca
niște bărci te scufunzi • sau inima ta în care două mâini își
fuzionează absurdul de zîmbete negre • furia ta spălată de
noaptea precum un rîs dezgolit • sau paharul cu otravă din
care toți am băut – ca o închisoare din care am evadat
împreună • și ultimul ciob, fugind – inșafiatibil – de vid • cupa
de aur din care am vărsat tot sângele – ca s-o umplu cu pur
întuneric • nebunul ce culege – deformată de oglindă – o
floare • o floare cu unghiul parfumului lobacevskian deviat •
da, oglinda cu decolorarea tulburării adâncă – irosind verdele
în întunecat cenușiu • mai ales marea cu tristețea pietrificată –
precum o furtună din care nu se mai poate desprinde nici o
silabă • picioarele cu explozia străină rătăcită într-o pictură
abstractă – cu care încerc să găsesc tărîm de imagini •
dimineața cît mai metalică de care singurătatea mă lipește •
cînd, irespirabil, lipsesc •

lama cuțitului stins

mai alb decît somnul dintre doi sori • mai subțire decît chipul
bănuț sub miraje – cînd albastrul veghează ora amurgului •
mai argint decît labirintul navigînd spre ochiul beznelor
dense • iarba crește peste zborurile păsării – silabă spălată de
așteptare și-avis • n-am știut niciodată unde începe jocul și
unde se inversează – cînd rătăcirea mă întrebă și cînd mă
sărută ca să șteargă urmele rugăciunii • cu buzele-i subțiri
străinul mă povestește – și cu fiecă silabă pe mine însumi mie
însumi mă restituie • și amintirea nostalgică a ce-ar fi putut fi
– nu a ce-a fost • a drumurilor pierdute – a aripilor de
nestrăbătut • nu a unui zbor ci a uitărilor amare – a absolut
nimic • a trădărilor prea crude pentru clopot – prea funebre
pentru pas • a melancoliei suspendate parcă în ștreang • nu
calea spre infern ci doar spre cenușă – da, plînsul cu obrazii
seci • creta cu care-n adâncuri mă scriu – falezele mai
spectrale decît o cămașă de forță – cu care hrănesc luna • căci
totul pînă la urmă – și sufletul însuși – e numai mască pentru
neant • speranța – durerea – urgența panicii și toamnele
memoriei • scara cu care coborîm cu pași de rugă spre
ademenitorul abis • pumnalele inevitabile cu care ne
întîmplăm – cînd iubim • și astrul somnambulilor albaștri •
cînd tu sau eu ne-am visat împreună măcar o singură dată •
întîrzierea jupuită între noapte și vînt • între copacul stelar
prea departe azvîrlit și insuportabila absență • între soarele
mort și copăcelul ca un creion • acum cînd din noi nu mai
putem culege decît căruntețea aniversărilor – și senilitatea
înșelăciunilor reciproce ratate • și poate o apă ciudată de
zîmbete înecate – și poate o răzbunare tîrzie și absurdă • ca
lama cuțitului stins •

hybris și catharsis

dorm ca un plop înecat în albastru • dorm precum luna când înveșmîntată în verde • da, dorm decolorat – scufundîndu-mă • dorm și mă uit agățat de frontiera subțirelui – de labirinturile lui ninse și argintii • dorm și rîd ca un pistol cu gloanțele visate departe • culeg din iarbă roadele mute ale amurgului – și plutesc prin nostalgii de tei • acum că timpul adevărului și timpurile verbului se coc în cuptoarele suferinței • iar hybris și catharsis se dovedesc a fi una • sângele nopții pătrunde-n oglinzi – adînc dedublîndu-mă • și parcurgîndu-mi imaginea cu zâmbete negre • dar poate oceanul pacific înclină în mine imensuri de steag • poate silabele jurămintelor sacre sînt rostogolite de vînt odată cu pulberea • poate că-n amnezia deșerturilor plîng cu nisip și zbor cu năpîrlirile nopții • un copac galactic cu fructele negre se aruncă prin timp și prin spațiu • cîinii de amnezie ai vîntului ce mi-au moșit agonia • sinuciderea din care mi s-au născut pașii de singur • frisoanele pe tremurul cărora – ceilalți funambuli nu vor îndrăzni niciodată să meargă • sau secundele – cu colibele lor atît de cărunte unde numai eu mă pot adăposti • plutind cu zîmbete albe pe avisul dintîi • da, treversînd dumnezeul pe care-l eram precum o caricatură anti-islamică • cu capul tăiat • și tot acest galben impregnat de ecouri • și vinul ca o sete sanguinolentă pe care l-am făcut să țîșnească – înfigîndu-mi cuțitul în masca crucificată • și toate frustrările zdrobite de timp • clipele ce-mi trec prin vine cu clapele treptelor – sînge încetinit amurgind odată cu zeii • da, toată această piatră din miez și din noapte • și toate acele rachete de palid cu care respir astronautii ofiliți ai toamnelor lunii • da, metamorfozele somnului pierdut – și frigul – și insomnia fără trup •

melusina de sticlă

tăcerea reflectă întunericul – când stropi de ploaie cad pe început • când oglinzile dedublează sfârșitul a tot ce visam • când amurgul roșu îmi devoră mâinile cu catifeaua mîngîierii • vai! aerul e o bucată de fier – aerul e o pată de sânge • lupi lunateci rățăcesc printre copacii bărboși de pulbere • călăresc o rază sălbatecă • ce-nsemni tu, femeie – ogor de carne – pentru întîmplarea care în tine își varsă sămînța • ce-nseamnă pentru regele abisului distrugerea – pentru solitarul avisului, moartea fărîmată de plîns • am smuls din desișuri de labirint – cu forcepsul, melusina de sticlă • șerpii ferestrelor se repovestesc în cochilie – și în spirală stranie clipele se-ntorc • nimic nu mai poate fi devastat în patria singurătății – unde pe dureroasă, sfărîmată tăcere – încet învăț să merg • mă-ntorc astfel întru mine – cu îngerul verde încrustat în copaci • pînă când îmi iau inima-n gură – pînă când buzele-mi sărută sinele stins – iar sufletu-mi își găsește în mine infinit răgaz • valul de întuneric al chipurilor – ce straniu îmi sună toate aceste triumfuri ironice – depresiv străpunse de întrebări • toate aceste nopți putrezite de sclipirile atîtor zori zorite de iluzii posibile • da, timpul își plînge oglinda înapoi – și duminica doare în visul cu silabele-n țandări • în visul cu sibila izvorîită din silabic mercur • transparentele coboară cu orbirea lor văzatoare – învăluindu-mă – murind cu alte brațe • ies din mine – murind cu mereu alte brațe – pînă învăț în fine să le-mbrățișez • atunci, trupul meu murind se transformă-n crepuscul – se transformă-n boreală auroră mîngîietoare – în străfundul căreia cu dispariția înot • și ochiul meu poate deschide o poartă – poate urcă prin stins întuneric • poate întîmpinat de priviri strălucește – nins de macii de iarnă •

scara de var

lunianul în vis urcă pe-o scară de var care spune adevărul • plutește pe adâncimi de albastru ochiul melancoliei de lemn • stiloul lui singur străbate răni de cerneală și-abisale păsări de sumbru • œdipian privesc cu gume destinul care se șterge • și mîinile precum niște scoici ale memoriei • și treptele ce se decolorează în timp ce le cobor • sau străzile narcotizate-n spart de lună • da, cicatricile carosabile ale orașelor • ori marea întinsă-n somnul stins • cînd nebunia înflorește în grădini – iar clipa îmi descarcă-n piept pistolul ei rece • spectre pe gheață – precum semne de întrebare de la marginea lumii • și-oribilul strigăt de moarte al bătrînului alfabet – răpus în demult dispăruta pădure • perfid sîngerează roșul printre șoaptele verzi • cînd cu straniile-i ramuri mă îmbrățișează labirintul • beau laptele fantomei din rănile zorilor – culeg, murind dintre pietre de gheață – un alb risipit • noaptea tai cu zîmbete crude – sîinii de doliu ai fecioarelor • sau sodomizez lîngă zidurile învelite în nervi – dementul absurd • aflu atunci că brațul meu înălțat – e un stol care-mi leagă obscurul de soare • castrații plutesc translucizi prin ospicii – nebuni netezi și blînzi • coroane de aur plîngînd – fîntîni cu lacrimi de diamant culegînd • mai jos de imagine zac ca un fulg mort • mai jos de umbră – cu cenușil fără întoarcere •

rusul bătrîn

pasărea bea de sub lună iazuri de-oglinzi • scrie cu ciocul cimitirele aerului – și depune în labirint cu ferestre zidite arhive de pene • la absurd cu singur sap în colbul orb inutilul – cu privirea nevropată evaporată-n cândva • locuiam într-o cameră de nervi și de șerpi – mă destram în departe și fum odată cu amintirea și turnul • și iată din nou cerneala violetă-n crepuscul – funia străină și lacrimă a funambulului care se spînzură zilnic • sau templul de haos unde ador fantome de stele – ca să fur literele devorate de cîinii uitării • prea multe căi promise au fost doar odinioară – prea multe mantale s-au dovedit numai ploaie și vînt • din vechile cărți nu mai putem culege decît izvoare secate – din vechile cărți nu mai putem bea decît spicele secetei • pletele tale sînt aur de pulbere – buzele tale sînt somn de cenușă • și iarăși tai cu lame de dezgust și de zîmbet odgoanele lumii • dansez – eu, funambulul! – pe corzile frustrării ce-mi cariază viața și sufletul • cu țepi de țipete mă caut – și mă-ntreb – și mă chem • da, mă întreb – cum aș putea locui altceva decît subterana • da, mă caut – unde altundeva decît în ruina crucișătoarelor și submarinelor scufundate • mă chem – unde altundeva decît în năruitele – blestematele țări și cetăți • printre echipajele nesfârșite ale întunecatelor de sânge popoare • oh! fierul acesta-i exil – și invazie – și invidie albastră • și vid de suferință – piele fără trup • da, pielea aceasta ce-și caută trupul undeva – nicăieri • flacăra asta de chinuitoare nevroză care undeva – nicăieri – își caută stingerea • și rusul acesta bătrîn – ca un uriaș de resemnare și negură • da, găurile letale – mereu străine, ca un lapte ultramarin • ca o dimineată de metal mereu însetată • și casa de nervi și pulberi de aur – camera de șerpi și somn de

cenușă • și moartea care se încheagă mereu de aiurea – și lasă-n urmă schelete de sânge • și vioara cu aripi – exterminându-ne precum un sumbru stăpîn • ... da, și rusul acela bătrîn ca un uriaș de resemnare și negură... •

făclia fantastică

ieri am plecat într-o expediție prin verb • o, tu avalanșă de buze ce straniu înflorești depărtările • câtă oglindă torni prin ploile ferestrelor în labirintul lui singur • un câmp de zăpadă mi-e sufletul – un lup alb doarme pe nea topindu-se într-o seninătate insuportabilă • renăscut mereu mai ciudat – mereu mai nou din ninsori • insul s-a fărîmat – celălalt a apărut • da, un maestru al morții întunecă albastrul viorilor • întunecă fumul pînă ne pierdem în cenușa pămîntului navigabil • iar norii-și încheagă cenușiul precum niște gropi comune ale sufletelor • spartă de transparentă fereastra se urcă-n mormînt • mirarea mă sfîșie-n chemări – unduiesc nostalgiile-n gînduri • ațipesc poienile deschise în stingeri • eu sînt solitarul absolut – fără spiță și rod – fără generație • năier al lui nimeni traversez solidaritatea cu rece și zîmbet • styxul infernal al celui care îmi seamănă • țin în mînă făclia fantastică a labirintului – și intru cu ea în tăceri de oglindă • în lumea asta topită – ca niște șerpi ochii mi se scurg pe obraji • locuiesc cu negru într-o casă de nervi – între cărți retezate și dulăi de uitare • într-un mormînt ironic ce se joacă cu visele • și-mi oferă totemuri himerice revenite recent din exil • contemplan alburiul alogen al secundelor cu singurăță purpurii • pierd în naufragiul de decembrie flote crepusculare – purtînd în cale monștri aberant de prețioși • inestimabile tezaure de lepră • și crucificatul evanescent al silabelor – mînjit cu seve de nebunie și înspumată salivă • dezlipit de tot – în aerul apăsător al divorțurilor • aerul acesta în care uit ce respir și mă sufoc cu ce spun • unde mîinile se pierd și tălpile parcă vorbesc • prin noaptea sincopată a consoanelor •

deșertul roșu

cînd a plecat oglinda de acasă ca un portret exilat al trecutului • cînd tot ce ar fi putut să mă înțeleagă a ars – lăsînd în loc doar venin înverzit și piatră de negru argintată • “celălalt” – nu el – ci numele iubirii lui sparte cu coardele ei dezacordate • și nici ea – mirarea lovită cu mîină de lacrimă • poate făptura aceea de lemn și de greață ce-și vomita pe rînd toate sentimentele – și-o lua apoi de la capăt • poate prietenul acela imaginar tors dintr-un serial de televiziune • visul acela uitat în dulap alături de atîtea inutile schelete • sau sfoara pe care-am întins-o pe parchet – mergînd pe ea în loc să mă spînzur • cheia și celălalt cui însingurat la fereastră • am coborît atunci din tren – ținîndu-mi obrazii în mîină ca pe-un bagaj • da, ținîndu-mi în mîină chipul ca pe-o valiză • mutra mea cu aroganța ponosită • și inima mea de vampir înfiptă în țărșul albastru • de spînzurat atîrnat cu ștreangul de lună • nu mai știam pe dinafară nici o oră de pulbere • nu mai lăsam în umbră decît o escortă de fantome și de secunde – da, escorta mea sfișiată • cîteva cîrpe – semnele unei despărțiri rupte de durere • și camera tapetată cu zîmbete întrebătoare de dezgust • sau deșertul roșu a tot ce-ai clădit – a tot ce-ai năruit cu răbdare • cuiele acelea invizibile înfipte-n ferestre ca-n niște mîini • desigur, șurubul privirii – mai negru cu fiecare răsucire • mai rece – mai singur – mai negru • tot mai satisfăcut de fericirea-i de greață • și poate automobilul absurd – inima ta unde suferința continuă • și umbra, din nou – umbra care-ar vrea să treacă prin oglinda care pe tine nu te-a oprit •

sângele vorbelor

resemnarea aceea stranie care iese ca o sirenă din apă • sau
piatra pătrată a fotografiilor – cu tot ce am mai decolorat sau
fărîmat • o noapte cu pagini de-oglinzi – din care ies la
suprafață plutind atîtea sinucideri uitate • poate ochiul ca un
ulcior ce nu mai merge la apă • ori străina care trece prin zid
– între degete cu absurda salcie a apei ce înverzind a chelit •
da, în mîini cu amnezia nichelată a labirintului fără țeavă – în
împuşcătura căruia am dormit și-am visat • oare cu ce lumini
pătate îmi vor surîde ferestrele • și cu ce priviri se vor
împodobi pletele ochilor lîngă care-am murit • cum or să iasă
din mare numele sparte – cu poliedre concave în cozi • sau
varul – cum își va înălța palorile înalte peste cuiburile unde
orbi ne-am născut • uneori nebuloasele acelea de la rădăcina
cuvintelor povestesc neîntîmplări cu cheile toarse – cu firele
descuiate de mornele norne în neînceput labirint • ori alteori
mă scufund în căutarea unde nu scriu ci las numai să-mi
curgă sângele vorbelor • scrisul – sângele meu existențial
unde mă sfînx și mă stix •

hîrtia navigabilă

beau cu melancolia ochilor tăi tot albastrul – pînă cînd nu-mi mai rămîne destulă cerneală pentru hîrtia navigabilă • alunecă atunci din mine mărită în negru ca tot ce se uită – după o beție cu noapte • asfaltată cu singurătatea pentru care-ai plouat • afli atunci că nu-ți poți găsi un iubit – decît învățînd treaptă cu treaptă – palmă cu palmă – supunerea • și mai afli că numele tău e o gumă pentru întunericul rece • da, e o gumă pentru litere albe și pentru povești invizibile • cînd te desparți agățînd în aer cearceafuri proaspăt spălate în palorile lunii • “mă mai ai?” – te întrebam atunci privind-ți depărtarea din barcă • subțiam vorbind fire de zîmbet cu care-mi dezlegam în silabe cuvintele • și amintirile brumoase a tot ce nu s-a putut întîmpla • fugeam din maro îmbrăcat cu camera albastră – învelind în alama de ambalaj – foarte galbenă – briza onirică • da, briza mărită a mării de-uitare • pereții poate că dispăreau precum niște trenuri evanescente • și cuvîntul cel mare era visul meu cel mai iubit • ceilalți, copiii tăi de pîine și sare – nefiind decît plozii zămisliți din lichidul amniotic lăsat în urmă de amnezie • desigur, pantofii sînt ultima armă a fetei pe cale de-a fi violată – și degetul cel mai frumos arată felațiunea cea mai apropiată de îngeri • iar cuțitul culege spicul cel mai înalt și cu cerul roșului cel mai adînc • degeaba ciocăne atunci tăcerea la ușă de parc-aș fi venit • degeaba sînt singur și port crescute din umeri zboruri înflorite • zadarnice-s numerele pentru zero și pentru infinit • oh! celălalt e măsura tuturor lucrurilor – și-a infernului meu prea sărac • căci celălalt e infern pentru nimeni • pentru stingherul de nimeni care – ghemuit dincolo de perdeaua roșie – se preface că doarme •

graal de neant

se subțiază ploaia ca o întâlnire a buzelor cu vidul • prea multă singurătate era ascunsă-n acea pată verde ce mă punea timidă la încercare • ea cumpăra ceva ca o epidermă pierdută-n vîntul serii tolănit în barcă • devenisem astfel o obscură pasăre a privirii dintre întrebare și noapte • o ciudată scînteie dintr-un întunecat izvor – ce se rupea-n mine deschizînd nesfârșitul în aripi • o pană uriașă-mi ștergea uitarea alunecînd • cenușă palidă – somn fantomatic al focului stins • aproape mort – îmi smulgeam neonul îmbătrînit din ninsoare • și iarba căruntă de pe mormintele-mi suprapuse • oh! clipele se topesc – încetul inevitabil se-nclină • barcă mi-e pragul în care vîslesc între tăcere și poartă • zîmbetul taie o stranie sticlă între galaxie și nor • seninul e negru – și-nchis în punctul lui pur încep să visez • plătesc cu styx nodul ce mă scoate din vechea reîncarnare • plătesc cu moarte sfînxul ce mă sărută cu-enigmă • se sparge-n petale nebune mantaua crimelor pe care nu le-am comis – dar de care sînt fără-ncetare acuzat • da, soarele risipește raze de noapte-n plămîinii aripilor • cu cît sînge putem potrivi argintul în neștiute silabe • suflu în palme amintirea destinului – și cupă ultimă – graal de neant • el îmi dăruie cheagul lui cel mai roșu – cadavrul silabei cu care n-am navigat • și-aceste pagini de carte ca niște puțuri cu apă avisală de litere • și pădurea aceasta – labirintul acesta – orbire sau nebunie • cîtă tragedie intră-n amețitoarea lor sinonimie cînd sparg cu minereul feroce al lontanului – absurdul ce mă zgîrie cu cioburi de lacrimi •

generația fiilor

și dacă aș scoate silabe din puț – sau foșnete de melancolie roșie din lumina copacilor • plutind cu oglinzi pe insomnie ca pe-un eșec al imaginii • cum să scap de această generație a fiilor – cu acuzația facilă și cu personalitatea extrem de fragilă • cercul secundelor îmi lichefiază cu amurg sinuciderea • și port înnegrită ca pe un rucsac de solitudine povara privirii • îmi începusem gheața cuvântului deșurubîndu-mă-n noapte • în noaptea ta afazică sau în noaptea mea autistă • și-am început să visez că nu mai puteam citi nici un pas • întindeam astfel cheia de sticlă pînă la fereastra ei negativă – prin care nu mai puteam gîndi cu albastrul • îmi deschideam ochiul ca pe-o cutie unde mă uitam – pînă cînd pubela memoriei mi-l amintea pe străin • și deslușeam prin sîngele dorinței manechinul absurd • var de trist îmi exfiltram prin zero avisurile negative – părăsind egiptul lumii pentru canaanul găurilor negre • nimeni înoată spre mine precum un înger spart • și-mi smulge ora din piept cu degetele lui incolore • vîsla mi se preschimbă într-un spin cu labirintul de frunze • și lunianul pe care-l întîlnesc zilnic pe diverse atlantide – îmi povestește un alb cu porți imposibile • ne pipăim atunci cu obstinație rătăcirea – și pașii ei risipiți nu-i lăsăm să cadă de pe nici o faleză • pînă-n verde mă topesc mergînd și mă încheg din nou în bezne pline de miez – deschid palmele într-o bizară lumină și cu linii misterioase acostez pe o plajă argintie cu celălalt • descoperind extazul unui narcisism scindat • pereții se acoperă cu rămuriș de decembrie și cu isteria igrasioasă a șerpilor • obrajii navighează printre lacrimi pustii – oceanul își plînge cu valuri sarea fără sfîrșit •

surdul alb

poate cu un trandafir de descuiat labirintul – voi descoperi
straniu cu singur la ușă • poate un perete cu fermoar îmi va
țipa în brațe un leviathan de nervi • cu care departe de violet
să mă laud • mă întorc din neliniște – căutîndu-mă-n molozul
silabelor • unde nu găsesc decît un trecut demolat de schije de
aer • și un spectacol cu surîsul crud • îmi înflorește în mîna o
oglinză cu absurd de petale • dați-mi o jucărie care să nu
poarte-n piept, lîngă iluzie, o lacrimă • vai, mi-am plîns inima
pe toți obrajii imaginii ce m-a visat • un fir mort îmi leagă
crepusculul trupului de nicăieriul tombal fără nici o culoare •
și cel ce am fost îmi interoghează cu multă răbdare reziduul
încă prezent • deși luna ascunde un surd alb – ce nu se poate
încrunta pentru că n-a avut niciodată sprîncene •

toamna ființei

vestea se vestește – chemarea se cheamă – melancolia lunecă-
n limpede adânc • infernală de echivoc îngîn îngălbenită
toamna ființei – lumea abjectă a morților • lumea asta unde
scheletele își dansează uitarea la balurile măștii • labirinturi
visătoare cu atâtea chipuri – ferestre și aripi-oglinzi • îți
alunecă tâmplele într-un fluviu de somn – și ești orfeu – și ești
nimeni • parcă aș înota în debarcaderul privirilor – îmbătat,
lîngă paharul lunar ca o barcă • vai, parc-aș tăia ofelii-n felii –
dintr-o masă care mă-ntunecă • împietrindu-mă în sfinxul ei
navigabil • mă urc atunci în plînsul cu pânze – străbătînd
aionioanele iernii absurde • pînă cînd, în fine, capcană de
gheață – mă sparg •

diagonala violetă

mă-ntorc din cimitir spre diagonala violetă – aduhmecînd străzile ofilite-n crepuscul • trag fermoarul uitării peste tăcerea numărată de umbră • așteptînd ca inima să mi se preschimbe într-un abces de melancolie • caut printre litere o piatră pentru flotele plînsului – un eșec cu pagina navigabilă • un gîndac de tristețe care să mă-nsoțească prin senilitatea orașului cu labirintul infirm • pe fiecare stradă descopăr atunci o salcie cu verdele mîngîiat de o tot mai tandră oroare • de un coșmar cu catifeaua tot mai albastră • orbul îmi povestește abrupt traversarea cu argint a sorei injectate cu negru – îmi amintesc între bănci chipul ei desfigurat de o înstrăinată abjecție • precum o tumoare cu ramuri subțiri și frunze silabisite de vînt • toate aceste fisiuni ale sufletului rămîn din păcate inverificabile • și, de altfel, nimeni a plecat prin oglindă demult... •

frigul de cuțit

fata aceea intră într-o seară în mine • era ea – și eram eu – eu cu frigul ei de cuțit • eu cu neliniștea aceea toxică – rece ca o oglindă ofidiană • el întâlnește o scară de fier cu sexul supus – și o violă împușcându-i albastrul • o obscuritate haotică îi umplea gura cu zeama unei voluptăți misterioase • mă simt de atunci singur și pîndit precum un diamant părăsit în cenușă • un predator așteptat de straniile lui victime • floarea de carne cade sub mine ca un pahar fad • aproape fără să vreau culeg din livadă roade cu gust de putregai pîrguit • orice gură pe care întîmplător o sărut mă respinge – mefitică mlaștină a incestului • sau îmi bîntuie sîngele cu o senzație poliedrică mai verde decît pielea unui crocodil mort • ating cu buzele mîinii cadavrul unui cuvînt mutilat de capcana ferestrei • și trezindu-mă descopăr încă pîlpîitoare pe mine – resturile aproape descompuse ale coșmarului • tot ce s-a construit vreodată între cerul vid și cinematograful de toamnă al avisului aspiră să-și grăbească ruina • fiecă piatră respiră parcă pentru a se smulge din pieptul insuportabil al ordinii • și fiecă clipă vrea să-nceteze în fine să-și spună: “sînt timp” •

fisa

fisa cu pupilă de sticlă e poate un lac locuit de foarte multe priviri • o barcă la fereastră cu singur mușca dintr-un măr cu absurdul copt • și iarăși mă pierd în avis ca o limuzină albă cu volan de zăpadă • notă de întuneric cu straniul de negru încetinit – înstrăinat • gura mi-a pierdut un cuvânt pe-o stradă din visul din care abia m-am trezit • secundele poartă doliul unei aripi tardive – precum un pește cu ochelari mirat de transparența larvelor infinitului • căci vidul ne va plimba prin ani pînă la banalizarea deplină a ororii • un idiot se îmbată umplînd cu nimic paharele ochilor • inima se scobește de umbră • cade din durere un munte albastru peste zîmbetul meu jupuit • și-amețit de etaje zdrobesc de pavaj greața plînsului meu vomitat • pagina de indigo mă reneagă – condamnîndu-mi la trădare pe viață cartea cu cîntecul negru • mă sinucid în violetul taifunului suflat de hazard • indignat de profețiile provocate de încălzirea climatică subită a planetei •

urme neglijente

cînd nebunia nu mai poate fi oprită – trebuie să te urci călare pe ea și s-o conduci drept în neant de cădere • urme neglijente – în locul anilor, norii – în locul viitorului, un haos ciudat • arunc grenade de lacrimi pînă-mi ating cadavrul din mormîntul cel mai profund • sau poate fantasmele-n descompunere ale unui naționalism oniric • mai solitare decît pleoapele cu care sărut cerul ca pe un cerșetor orb • cînd incendiatorii cu uniforme de pompieri sting pîrjolul cu aruncătorul de flăcări • anonimă e moartea indescifrabilă a somnului cu exodul epuizat • incolore sînt refuzurile cusute de-o aceeași claustrofobie neliniștită • cu absențe cristaline de libelulă • avionul suferind de rău de oglindă mă aruncă din patul crescut în pădure • rîd precum un lup rătăcit pe colină • stranie avalanșă în clocot sub telefericul cu neantul verde •

noaptea dezertorilor

traversez cu negru noaptea dezertorilor • amețitoare fuse roșii – cu cheia albă de amurg răpusă • ca mîna albă rătăcită în oglinzi • naufragiul nu mă mai regăsește nici măcar la biroul eșecurilor pierdute • am trecut alături de tot – prin obeliscul tuturor frustrărilor – în afara agoniilor celorlalți și de parastasele propriilor mele dezgusturi • ploaia și-a deschis în cenușiu ochii ei invizibili • iar nimeni cu silabe de sticlă strigă-n pustie • “poartă-te în brațe insulă – înalță-te străine de solitudine • buzele lacrimii mă strigă cu glas de ceruri desfăcute • oh! cheamă, tu, întuneric vechi vîntu-mi cărunt • poate un acordeon – poate o balalaică – poate-o melancolie cu coarde ce să-mi răspundă cu șah-mat la întrebări • cu cerneală de lună e scrisă lupa lupilor albi • necuvîntul deocamdată te bîntuie ca un încă – încă nenăscut • tăcere sau magnet – aripă de sărutat – nisip zburînd prin catifeaua de șoptă • ciudate raze mă îmbrățișează – și ciudat labirint mi-este cuvîntul cînd ies în nopțile însorite ale lumii • cînd țîșnesc pe urlet de vînt din scorbura absurdă a înțelegerii • frustrarea – durerea – îmi biciuie cu luciditate visele ca un faun de fum • monoschizofrenia îmi confirmă mereu solitudinea și mă-nvăluie în dedublată noapte • precum o revelație violetă coboară spre tenebre amurgul – iluminînd din două părți obscurul înverzit care-l înfruntă • cupa din care beau e mereu plină de valuri – de tulbure argint și de sânge de beznă • buzele țărnelor sînt arse de briză • acostările-mi, tot atîtea pariuri pierdute • căci viața mea e o suită de *spin-offs* – un fel de *enigma variations* unde tema, deocamdată, rămîne semnul de întrebare • atît – doar atît – nici atît” •

scrumiera cu pleoape

o pată mică de tristețe verde de parcă lacrima ți-ar plînge cu visuri de venin • de parcă secundele s-ar deosebi nu prin absurd ci exclusiv prin durată • acum că adormind mi-am uitat ochii într-o scrumieră cu pleoape • și că nu mai pot răspunde disprețului ploii decît navigînd cu zîmbetul pe silabe • noaptea-mi însămîntează fisuri de anxietate în inimă – și țese din ele o scară de moarte și mătase • coasa mi-a întîrziat cu finul în iarbă – și cu galbenul în cîteva amurguri sfrijite • am deschis plin de speranță cutia cu chibrituri – fără să găsesc altceva decît o fetiță cu capul de fosfor • vîntul ninsorii tale cărunte tocmai îmi acuzase noaptea de crimă • deși cumpărasem de la talcioc un revolver încărcat cu selenium alb de cadavre • mi-am pierdut mîinile-n styxul plînsului – iar carnea nepieptănată în schijele obtuze ale timpului • oglinzile mă atrag pe drumurile false cu care mi-am cumpărat labirintul • și aflu prea tîrziu că bîntuisem zadarnic biroul iertărilor pierdute • nimic nu mai pare să meargă de cînd am dezlipit eșecul de insomnie • și nimeni nu mai poate găsi luna împușcată – printre atîtea cristaluri vechi și amnezii prăfuite • ori distinge începutul ororii între bucata de coșmar alogen și bucata de coșmar autohton • bucata de blondă înroșită cu care se termină crima – de bucata de clipă holbată cu care a debutat sinuciderea • noaptea permanentă ne scurge în vine o stare onirică – o vinovăție ciudată din care nu te mai poți trezi • și luna cu lacrimi de tigru își lunecă razele pe treptele de coșmar • toate astea – și-atîtea, atîtea altele • poate pentru că pactul cu diavolul nu-i altceva decît pactul unui monoschizofren – cu propria lui maladie accidental dedublă •

diavol plîngînd

lună, zeiță a insomniilor • absurd luminos lunecînd prin oglindă și noapte • zîmbet uitat ca o barcă pe plînsul livid • diavolul plînge cîntînd toamnele efemerului cu splendori abolite • lacrimi străine pe-obrajii obscuri ai sufletului – călătoare invizibile ale căilor obidei • raze misterioase precum șoapte profetice ale sfîrșitului atît de plin de început • chei întunecate îmi descuie febra și frigul • și iubirea născută din dublă spumă – vinul avisal al oceanului • astfel am devenit – astfel m-am neștiut • astfel m-am aruncat labirint într-un tărîm de durere • amestecîndu-mă cu sămînța fierbinte înroșită de sânge – într-o dublă beție de incandescență și inocență rece • și tu speranță – stranie fantomă pe care soarele nu o alungă – ce prelungești noaptea depresivă în ziuă • nimeni rățăcește prin umbră ca o gură a iluziilor – ca o gară a mirajelor • cu fiecă pas mai singur cu insolubil în exil • dar dilema e un pretext pentru mai letale poteci • imponderabil ies pe ferestrele albe și culeg din paradisuri orbitoare noile flori cu corole atomice • mă iubesc cu nimfe de sfărîmată strălucire – și înțeleg mai cu nostalgie întunericul • albastrul s-a oprit într-o beznă de jos – și orologiul își plimbă prin mine orele albe • ca și cum o mie de ochi ar sorbi dintr-un pămînt invizibil privirile strigate orbitor de-orbitor • tu cobori pe treptele imagine ale apei – rățăcești prin culoarele înguste dintre barcă și candelă • și cauți o ieșire în fiecare ciob al dispariției tale imposibile • în fiecare ciob al jocului acesta extatic de-a v-ați uitat • în fiecare ciob din jocul de-a n-ați fost niciodată • da, în fiecare ciob... •

ultima cheie

m-am sprijinit singur cu nimeni de pervazul ferestrei albastre – și m-am uitat în oglindă • aveam un joc cu inutile mărgele de sticlă – și un labirint complexat • o cameră înnopta cu nervul la sud și cu busola internată la ospiciu • subit o privire mult mai absurdă îmi încarcă revolverul cu gloanțe • corabia adoarme sub briza tristeților pe toate aceste pleoape de șoapte abia înfrunzite • parcă străinul drapelelor ar povesti stelelor toate turnurile lui de nisip • parcă profesorul de geografie ar înțelege deodată că detestă implicațiile pedagogice ale hărților • și toate acele navigații prin extaz euristic • ce-l obligă să înțeleagă că dualismul și infinitul sînt absolut identice • știu de ce nu pot să discern altceva decît obiecte de sticlă – și pentru ce trebuie să plîng doar cu lacrimi de seară • cearceafurile curg de pe frînghia de rufe cameleonul a răsărit poliedric din noapte precum o dimineață multicoloră • nu pricep de ce acest pîrflu de salivă curge între tine și mine – de parcă am fi doi cîini ai lui pavlov • sau de ce eșecul oniric se dovedește atît de insipid • ce birocrat se străduie să ne descurajeze ascuns de biroul lui de întuneric • și de cîte silabe are nevoie sibila pentru a începe să profetească • cîți pași trebuie să fac pentru a-mi despărți cuvîntul de drum • și de cîte singurătați am nevoie pentru a-mi întîmpina cu demnitate umbra • liniștea a îmbătrînit în fîntînă – și nebuna își zîmbește incestul în flori • prea mult galben se scurge din oglinzile în care cad • și prea multe bărci rătăcesc pe buzele tale muribunde • da, prea ciudată – prea ciudată e această spirală a surîsului – pe care-o țin între degete ca pe-o ultimă cheie •

TABLA DE MATERII

CURRICULUM VITAE	3
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	7
SOARE DESPLETIT ȘI NEGRU	13
ALBASTRUL REGE / ALBASTRUL REGICID	14
PUZZLE DE SİDEF	15
BASTARDUL CU COARNE	16
CALUL CU OCHII DE ZARURI	17
PIAȚA FRUCTELOR INTERZISE	18
VOMA MOV	19
SOMNUL HAȘURAT	20
FIXITATEA ALBASTRULUI	21
LABIRINTUL DE IARBĂ	22
ȘAMANUL BEAT	23
DINCOLO DE BÎLCI	24
NOAPTEA CA UN CÎINE ALBASTRU	25
STRĂINA VOCE	26
POATE	27
ORAȘUL MIRAJELOR	28
613 29	
OARBELE NOPTII	30
REGELE-LUNĂ	31
SILABE DE LUPI	32
NIMENI LA GUMĂ	33
SĂGEȚI DE NICĂIERI	34
BARCA ORANJ	35
NEBUNĂ APĂ	36
STRĂINA FANTOMĂ	37
NICIODATĂ – NICIUNUL	38
SINGURĂTATEA DIN CAMERA ROȘIE	39
FIRUL BRUSC	40
ABȚIBILD DE ÎNTUNERIC	41
NIMENI ÎN ZIDURI	42
AMURGUL DE MELCI	43
INSULI DE SOLITUDINE	44

SCÎNTEIE VISEAZĂ.....	45
ȚIGARE ȘI COIF.....	46
TIMPUL FIX.....	47
NADIRUL CA UN FALIMENT.....	48
CORZI PENTRU DEMONI.....	49
CAPUL SCINDAT.....	50
OU EXILAT.....	51
DIN LABIRINT.....	52
CARTEA CU COLOANE.....	53
CAPUL DE SINUCIS.....	54
CELĂLALT ORIZONT.....	55
LITERE DE IARNĂ.....	56
SERTARE DE DISPARIȚIE.....	57
ALBASTRU DE ZÎMBET.....	58
NOAPTEA SEMAFORULUI.....	59
ZARUL DE NOAPTE.....	60
TĂIȘUL STRĂIN.....	61
SUFLETUL CONFORTABIL.....	62
MĂȘTI ÎNTÎMPLĂTOARE.....	63
CELĂLALT.....	64
NEGRU DE VEGHE.....	65
HÉLAS!.....	66
PÎINEA TĂCERII.....	67
UN FIR DE CURCUBEU.....	68
ÎNTRE VÎNT ȘI NEANT.....	69
IZVORUL CIUDAT.....	70
GARA EXILULUI.....	71
TOAMNELE PAȘILOR.....	72
ABSURDĂ REAMINTIRE.....	73
NINSOARE DE NEGRU.....	74
GÂNDURI FĂRĂ TAVAN.....	75
SISIF CU REPETIȚIE.....	76
POATE DEDUBLAREA.....	77
ZEUL ÎN PARAGINĂ.....	78
FAȚĂ-N FAȚĂ.....	79
ȘUIA BISERICĂ ALBASTRĂ.....	80
CAVERNĂ DE NIMENI.....	81
SFÎRȘIT SFÎȘIAT.....	82

NEBUNIA ALBASTRULUI.....	83
SFINXUL DIN LUNĂ.....	84
OUL DE NERVI.....	85
NOAPTE DE ȘIRMĂ.....	86
SOARELE LUPILOR.....	87
SIMPLĂ TREZIE.....	88
CA ÎNTR-UN FLUIER.....	89
MULT MAI STRANIE.....	90
O, LACRIMĂ!.....	91
SINGUR.....	92
IARNĂ TÎRZIE.....	93
FARAONUL-GÂNGANIE.....	94
PARFUMUL LOBACEVSKIAN.....	95
LAMA CUȚITULUI STINS.....	96
HYBRIS ȘI CATHARSIS.....	97
MELUSINA DE STICLĂ.....	98
SCARA DE VAR.....	99
RUSUL BĂTRÎN.....	100
FĂCLIA FANTASTICĂ.....	102
DEȘERTUL ROȘU.....	103
SÂNGELE VORBELOR.....	104
HÎRTIA NAVIGABILĂ.....	105
GRAAL DE NEANT.....	106
GENERAȚIA FIILOR.....	107
SURDUL ALB.....	108
TOAMNA FIINȚEI.....	109
DIAGONALA VIOLETĂ.....	110
FRIGUL DE CUȚIT.....	111
FISA 112	
URME NEGLIJENTE.....	113
NOAPTEA DEZERTORILOR.....	114
SCRUMIERA CU PLEOAPE.....	115
DIAVOL PLÎNGÎND.....	116
ULTIMA CHEIE.....	117

diavolul plînge cîntînd toamnele efemerului cu splendori abolite • lacrimi străine pe-obrajii obscuri ai sufletului – călătoare invizibile ale căilor obidei • (...) imponderabil ies pe ferestrele albe și culeg din paradisuri orbitoare noile flori cu corole atomice • mă iubesc cu nimfe de sfărîmată strălucire – și înțeleg mai cu nostalgie întunericul • albastrul s-a oprit într-o beznă de jos – și orologiul își plimbă prin mine orele albe • ca și cum o mie de ochi ar sorbi dintr-un pămînt invizibil privirile strigate orbitor de-orbitor... •

„Le lyrisme d’Ara Alexandre Shishmanian, qui s’inscrit dans le sillage de celui des romantiques, désabusés et lucides, atteint une modernité qui dépasse ses prédécesseurs. Il dit, et demande. La figure du poète devient agissante, mage qui prend place dans la cité et se saisit de ces paramètres sociétaux. (...)

Le langage est le territoire d’Ara Alexandre Shishmanian, mais il n’y reste pas, il demeure dans les sphères archétypales. Et lorsqu’il se saisit des mots, il se produit alors un événement, une transmutation alchimique que peu parviennent à rendre efficiente: la poésie.” (Carole Carcillo Mesrobian, *Recours au poème*, 20-02-2022)